

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 895

DE RATTEN VAN LONDEN.

20 cent

En altijd maar door hakte Raffles spaanders los.

NIEUWE SERIE

De Ratten van Londen.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

EEN GESPREK OVER EEN GEWICHTIG ONDERWERP.

Lewis Mushgrave was zooeven met zijn fraaie, pas gekochten tweezitter komen aanrijden, over een afstand van omstreeks vijftien mijlen, van zijn prachtige jonggezellenwoning in het Westen van Londen.

Hij stond nu in het modern gemeubelde, particuliere bureau in zijn effectenkantoor, niet ver van Black Friars Bridge.

Hij was door het bureau voor de klerken gegaan, zes in getal, die zich dadelijk ijverig over hun werk bogen, zoodra zij zijn zware stap maar hoorden, en de pennen over het papier lieten vliegen, of de schrijfmachines lieten ratelen.

Geen woord werd vernomen, ja zelfs geen zucht, geen ademhaling, toen hij dwars het vertrek overstak, om zijn eigen werkkamer binnen te treden, na enkele woorden te hebben gewisseld met den kassier, een klein, kaalhoofdig mannetje, met een ouderwetschen lorgnet op den dunnen neus, en die er uitzag alsof hij van kindsbeen nooit iets anders had gedaan dan in een bedompt kantoor zitten en

cijfers optellen of aftrekken, naar gelang van omstandigheden.

Hij telde op als de zaken goed gingen, en hij trok ze af wanneer het tegenovergestelde het geval was.

Nu, voor dat laatste bestond op het effectenkantoor van den heer Lewis Mushgrave voorloopig niet veel vrees! De zaken schenen uitstekend te gaan, dat vond Mushgrave zelf ook.

Nadat hij zijn overjas had uitgetrokken en had weggehangen in een der muurkasten, breed en diep als een vertrek, sloot hij er langzaam de deur van, kwam langzaam naar zijn schrijfbureau en deed, met dezelfde afgemeten gebaren en een glimlach om de lippen het kistje fijne havanna's open, om er een versehe sigaar uit te nemen, ofschoon hij de eerste van dien dag nauwelijks tot de helft had opgerookt.

Hij knipte er zorgvuldig den punt af, blies de kostbare sigaar door, en hield er het vlammetje van een gouden aansteker bij.

En intusschen gingen zijn blikken langzaam langs de wanden, en zijn glimlach werd breeder.

Ja, mijnheer Mushgrave had gelijk te glimlachen! Als weelde en rijkdom den mensch gelukkig kunnen maken, dan was hij het!

En dit bureau, deze veel te ruime werk-kamer getuigde van groote weelde, overvloedigen rijkdom, met haar dik, Perzisch kleed op den parketvloer, haar diepe leunstoelen, die bijna bedden waren, van dik varkensleer, haar kostbare gravures aan de met leder bespannen wanden, boven de lambrizeeringen van Slavonisch eiken-hout, en haar monumentaal schrijfbureau, tusschen de twee zeer hooge en breede ramen geplaatst.

In den machtigen schoorsteen stond een groote haard van wapenblank ijzer, daarnaast een geweldig groote vloerlamp, en daaromheen weer van de groote stoelen, breed als rustbanken, zoodat het den schijn wekte, alsof die kamer eerder geschikt was om er te luieren, dan om er te werken.

Maar Lewis Mushgrave deed wel wat anders dan luieren! Hij werkte zeer hard, en daarom ging het hem zoo goed.

Hij wreef zich even in de dikke handen, blank en goed onderhouden, verschoof den zwaren zegelring aan zijn rechter ringvinger, floot een paar wijsjes van een der jongste revues, en toonde zich in de beste van alle stemmingen. Mushgrave was op dat tijdstip van zijn leven vier en vijftig jaar, en ofschoon hij sterk kaalhoofdig begon te worden, zag hij er door zijn verzorgd uiterlijk vrij wat jonger uit. Het was echter duidelijk dat hij zijn haar en het kort geknipte snorretje onder zijn vleezigen, krachtigen neus verfd.

Hij was bijna zes voet, breed gebouwd, en het was aan hem te zien dat hij nog steeds aan sport deed, om zoo lenig mogelijk te blijven. Zijn donkere oogen hadden nog hun helderen glans van zijn jeugd bewaard — maar zij konden bijzonder boos kijken, die oogen, dat wist zijn personeel, van hoog tot laag.

Hij was gekleed in een elegant, grijs wandel-oostuum, dat zijn flinke gestalte nog beter deed uitkomen.

Klaarblijkelijk hield hij er een manicur op na, wat te zien was aan den vorm en de glans van zijn nagels.

Met het lezen scheen het echter niet zoo goed meer te vloten, want hij moest zich van een lorgnet bedienen, gevat in een montuur van echt schildpad, toen hij eindelijk voldaan achter zijn schrijfbureau plaats nam, en een krant begon in te zien. En nog altijd glimlachte hij.

Het was een bijzonder schoone dag: de koersen stegen, alles ging naar wensch, hij gevoelde zich volkomen gezond, hij had een bevallige maitresse, zijn paarden brachten hem veel geld in — hij voelde zich zeer opgewekt en gelukkig, Lewis Mushgrave.

Hij kon daar ongeveer tien minuten zoo gezeten hebben vluchtig de brieven inziende, die hij in een stapeltje naast de vloeiegger had gevonden, en dikke rookwolken uitblazend, toen een van de klerken binnentrad, bescheiden, bijna op zijn teenen loopend, en hem een bezoeker aankondigde.

Mijnheer Mushgrave wist toen nog volstrekt niet, dat die ondervoede jongen met zijn bleek, smal gezicht en zijn waterige oogen, zijn goedkoop confectiepakje en zijn gelapte schoenen hem zijn nootlot kwam aankondigen.

Hij vroeg kortaf, zonder van zijn dagblad op te zien:

— Zijn naam? Wat komt hij doen?

— Dat wilde hij zelf alleen zeggen, mijnheer! antwoordde de klerk.

Mushgrave haalde ongeduldig de schouders op en hernam:

— Hij zal toch wel gezegd hebben hoe hij heette? Gaf hij geen kaartje? Wat is dat voor een uur om bezoeken te komen afleggen. Kan hij het niet af met den kassier?

— Dat vroeg ik hem ook, mijnheer, en hij zei dat hij persoonlijk met U moest spreken. Hij had geen kaartje, hij wilde ook zijn naam niet noemen, want die was zonder belang, zei hij, maar ik moest U maar zeggen, dat hij namens baron Müller kwam — dien kende U heel goed, zooals hij zei.

De klerk zag met verbazing en schrik dat die zeer eenvoudige woorden een vreeselijken indruk op zijn patroon schenen te maken.

Mushgrave werd bleek als een doode, en met groote, starre oogen staarde hij den klerk aan, terwijl hij de krant in zijn groote, witte handen verfrommelde.

Het bleef even stil in de groote kamer, en toen hakkelde de klerk bedeesd en verwonderd:

— Zal ik hem wegsturen, mijnheer — als hij soms lastig is?

Hij kreeg geen antwoord. Mushgrave staarde hem nog altijd aan, zoodat de jongen er bang en verlegen onder werd. Eindelijk vroeg hij toonloos:

— Hoe zag die heer er uit?

— Niet heel erg als een heer, mijnheer! Zijn goed leek me nogal versleten. Hij draagt een heel lange, grijze baard. Een man van een jaar

of zestig, zou ik zoo zeggen.

Mushgrave scheen zich tot het uiterste in te spannen om weer zijn gewone kalmte en zijn ijzeren zelfdiscipline te herkrijgen, die hem gebracht hadden waar hij nu stond. En hij slaagde er in. Het bloed stroomde weer naar zijn gelaat terug, zijn oogen herkregen hun gewone, harde uitdrukking, en hij zei koeltjes, uit de hoogte :

— Vraag dien heer om binnen te komen. Wij zullen wel zien wat hij heeft.

Even zacht en verlegen als hij gekomen was ging de knaap weer heen, en de deur was nauwelijks dicht, of Mushgrave trok een lade van zijn schrijftafel open, nam daar een vrij groote browning uit, trok den veiligheidspal los, en legde het wapen toen weer op zijn plaats, waarop hij de lade half sloot.

Zijn breede kaken waren nu vast opeengesloten, zijn oogen waren half dicht geknepen, en een diepe rimpel liep dwars over zijn voorhoofd.

Hij leunde achterover in zijn stoel, die tusschen de twee ramen geplaatst was, zoodat hij met zijn rug tegen het licht zat, en wachtte, met de handen in de zakken en zijn sigaar in een van zijn mondhoeken.

De deur ging weer open, en een man trad langzaam binnen, sloot behoedzaam de deur weer achter zich en kwam zonder overhaasting op de schrijftafel toelopen, zonder zijn hoed af te nemen, en met zijn duimen in de armsgaten van zijn vest.

De klerk moest zich vergist hebben in den ouderdom van den man, want hij was zeker dichter bij de vijftig dan bij de zestig, ook al begon zijn lange baard sterk te grijzen, en al was zijn gelaat bleek — van die ziekelijke bleekheid, die het gevolg is van een langdurig verblijf in een gevangenis.

Hij had zeer scherpe, doordringende, grijze oogen. Hij was vrij lang, maar mager en blijkbaar lang niet gezond.

Hij was al over de helft van de kamer toen hij pas begon te spreken, en met een diepe keelstem afgemeten zei :

— Goeden morgen, Lewis Mushgrave. Herken je mij niet ?

Mushgrave had den bezoeker met eenige verbazing aangezien, maar op het hooren van de stem zeide hij onzeker :

— Neen, mijnheer. Ik geloof niet dat ik U ooit vroeger gezien heb.

— Laat dat geloof dan maar varen, Mush-

grave, want het is een dwaalleer. Je kent me heel goed. Begreep je dan niet wie ik moest zijn, toen die arme drommel van een slecht betaalde klerk je den naam noemde van Lord Müller ? Denk je mijn baard eens weg, en trek me inplaats van deze goedkoope en versleten klederen een wambuis van groen flanel, een rijbroek en hooge kaplaarzen aan, vanwege die stinkende, gevaarlijke ijzerslangetjes !

Mushgrave was langzaam naar voren gekomen, met zijn zwaar bovenlichaam, totdat hij met de ellebogen op het tafelblad steunde, en weer werd zijn gelaat bleek, kregen zijn oogen die wilde uitdrukking, toen hij zacht en op heeschen toon sprak :

— Komen de dooden dan uit hun graf ? Ben je het dus werkelijk, Bernard Braine ?

— Ja, Lewis, ik ben het, en ik neem het je volstrekt niet kwalijk, dat je mij met dien baard niet dadelijk herkende. Laten wij niet vergeten, dat het geval al achttien jaren geleden is. Onthoud dien tijdsduur, want die is van belang bij hetgeen ik je nog verder te zeggen heb !

— Wat kun je me te zeggen hebben ? Waarom kom je me lastig vallen ? Wat doe je hier ? Hoe kom je op vrije voeten ? Ontvlucht zeker ?

— Niet ontvlucht, Mushgrave. Neen, laat die hoop maar varen ! Je kunt me niet opnieuw laten oppakken, beste man ! Je neemt me zeker niet kwalijk dat ik er even bij ga zitten. Ik ben niet meer die ik placht te zijn, zie je.

En zonder de toestemming af te wachten, nam hij plaats in een van de gemakkelijke stoelen die vlak bij het schrijfbureau stonden, trok het kistje sigaren naar zich toe, nam er kalm een sigaar uit, en hij had die reeds aangestoken, en met een zucht van welbehagen een rookwolk uitgeblazen, voor Mushgrave nogmaals vroeg, kortaf en scherp :

— Hoe kom je vrij ?

— Ze hebben mij vijf jaren present gegeven ! Zie je, ik gedroeg mij zoo voortreffelijk, ik toonde zooveel oprecht berouw — haha ! — dat de directeur van de gevangenis in Albany er door geroerd werd, en bij het Ministerie van Justitie voor mij pleitte. Zie je, ik had een taak te verrichten, die ik tot iederen prijs voordat ik zou sterven tot een goed eind wilde brengen. Ik had nog een kleinigheid met je te vereffenen, Mijnheer Lewis Mushgrave. Van mijn uitgaanskas heb ik juist de reis naar Engeland kunnen betalen, — en hier ben ik nu !

Mushgrave had blijkbaar zijn kalmte her-

wonnen. Hij liet een schamper lachje hooren, en zei :

— Ik ben erg vereerd door je bezoek. Je komt me zeker geld vragen ? Ik zal je met honderd pond helpen, omdat we vroeger vrienden zijn geweest. Bernard. en daarmee uit, en je zult me een genoeg doen, als je mij voortaan schraapt van de lijst van je intimi.

Braine leunde op zijn gemak achterover in zijn stoel, genietend van zijn sigaar, en keek den anderen met zijn grijze oogen een beetje spottend aan, terwijl hij met zijn knokkels op het tafelblad trommelde. Daarop schudde hij langzaam het hoofd, en zei rustig :

— Honderd pond ? Neen mijn jongen, met die aalmoes neem ik geen genoeg ! Komaan, ik zal maar met de deur in 't huis vallen — ik kom hier om je te vragen, mij tot je compagnon te maken.

Mushgrave keek hem een oogenblik verstomd aan, en zei toen even bedaard, zijn breede schouders ophalend :

— Je bent gek. Waarom zou ik zoiets krankzinnigs doen ?

— Je zou het doen, Mushgrave, omdat je wel zou moeten ! antwoordde Braine, ditmaal zonder hem aan te zien. Je kunt niet anders, vriend. Het is me bekend, dat je niet alleen gevaarlijk speculeert, maar ook wel eens zaken drijft, die je zeker in aanraking zouden brengen met de justitie, als je niet zulk een slimme duivel waart. Je studie in de rechten heeft je daarbij een zekeren voorsprong gegeven op anderen, die niet zoo slim zijn, en vroeg of laat met een poot in den klem blijven zitten. Maar dat is voor mij volstrekt geen bezwaar laat ik je daaromtrent geruststellen. De aard van je broodwinning is me volkomen onverschillig, mits ik er mijn aandeel in heb — en een flink aandeel ook ! We zouden kunnen zeggen : de helft !

— Nogmaals, Braine, je moet stapelgek zijn ! Maak 't verder kort, want mijn tijd is beperkt, en ik heb betere dingen te doen dan naar je onzin te luisteren !

— Nog altijd even kort aangebonden, als vroeger ! grinnikte Braine. Maar je zult wel veranderen. Je moet ook niet denken dat je mij voortdurend hier over den vloer zult hebben, want ik denk er niet aan, om mijn gezelschap aan je op te dringen. Iederen dag een kijkje in je boeken, iederen avond een kleine afrekening, en dat zal mijn deel in het compagnonschap zijn !

Mushgrave was opgestaan. Hij was vuurrood

geworden, en zijn gelaat was vertrokken van haat en woede.

Hij kwam naast het bureau staan, boog zich naar den bezoeker toe, en siste op schorren toon :

— Nu is 't genoeg. Maak nu dat je weg komt, schooier ! Hoe durfde je eigenlijk hier komen ? Met welk recht stel je mij dien bespottelijken eisch ?

— Met een even oud recht, Mushgrave, dat nog altijd zijn waarde behoudt — het recht van den sterkste !

— Den sterkste ? Ha ha — wat zou je mij kunnen doen ?

Ik ben vrijgesproken — jij bent de gevangenis ingedraaid ! Ik kon de rechtzaal met opgeheven hoofd verlaten, jij ging geboeid tusschen twee agenten weg, en nog dienzelfden avond werd je naar Albany getransporteerd.

Het smalle gezicht van Braine vertrok zich krampachtig, en zijn grijze oogen schoten vonken. In zijn stem klonk minachtende haat, toen hij zei :

— En dat kom ik je juist betaald zetten, schoft ! Zeker, jij liep vrij, en ik mocht het gelag betalen voor die zaak aan de oevers van het Baron-Müller-Meer, op de grens van de Australische woestijn, waaraan jij evengoed schuldig was als ik — ja, eigenlijk meer nog, want jij bedacht het plan om den rijken veeboer Joseph Murdock te vermoorden ! Samen hebben wij dien avond in hinderlaag gelegen, samen sloegen wij hem neer, samen deelden wij den buit. Maar jij wist je te bergen, en mij pakten ze. Jij vond den tijd, om je geld te verstoppjen, ik niet. Ik had bloed op mijn kleederen — jij had de jouwe al kunnen verbranden. Ik beschuldigde je

— Dat was een gemeene streek !

— Noem het voor mijn part zoo. Maar ik zag niet in, waarom ik alleen voor dat zaakje moest opdraaien ! Maar jij bleef loochenen, dat je ooit iets met mij uitstaande had gedaan, dat je met mij het plan had beraamd, dat je dien avond aan het Baron-Müller-Meer was geweest. En ik moet zeggen dat je voor heel veel geld een uitstekende alibi wist te krijgen. Je hebt een paar arme drommels van boschnegers meened laten doen. Om kort te gaan....

— Er was geen bewijs ! voltooid Mushgrave grijnslachend den zin.

— Juist — er was geen bewijs ! herhaalde Braine langzaam, en zijn scherpe, grijze oogen keken den ander strak aan. Er was nu weer

een vage glimlach om zijn dunne lippen verschenen.

Hij deed weer een trekje aan zijn sigaar en hernam :

— Er bestond een brief, dien je mij geschreven had, en waarop ik je had kunnen laten hangen. Ik had dien brief als een kostbaar bezit bewaard — maar toen het er op aankwam, om hem aan mijn advocaat voor te leggen, bleek hij onvindbaar te zijn. Hij was uit mijn bungalow op raadselachtige wijze verdwenen. Natuurlijk vermoedde ik aanstonds, dat jij dat bezwarende stuk had laten stelen, of het zelf, terwijl ik in voorarrest zat, was komen weghalen. Dat was een vergissing, Mushgrave....

Mushgrave, stijf als een automaat, deed

bijna werktuigelijk een stap op Braine toe, en vroeg schor :

— Wat bedoel je daarmee — een vergissing?

— Jij hebt dien brief volstrekt niet gestolen. In dat opzicht ben je absoluut onschuldig. Je hebt het waarschijnlijk wel geprobeerd, maar je hebt hem niet kunnen vinden. En dat is niets verwonderlijk. Want toen ik mij na mijn invrijheidstelling naar dat oude, houten huisje terugbegaf — wat denk je wel dat ik toen vond, tusschen een reet van twee vloerplanken? Ik kan het antwoord op je bleke tronie wel lezen — ik vond den brief, mijn beste mijn waarde vriend Mushgrave! Apropos, hoe denk je nou over dat compagnonschap?

312

De bekende DUBEC Cigaretten
begonnen voor 40 jaar met een productie van 10000 per dag
Thans meer dan 500000 per dag

313

HOOFDSTUK II.

RAFFLES TREEDT OP.

Lewis Mushgrave, daaromtrent was zijn geheele personeel het eens, deed wel eens wonderlijke dingen, heel onverwacht, maar die benoeming van een compagnon was toch wel iets heel merkwaardigs, waarop niemand ook maar een oogenblik had kunnen rekenen.

Dezelfde klerk, die den bezoeker zonder naam dien morgen had binnen gelaten, sjofel gekleed, en met een baard van twee handen lang, zag hem dienzelfden middag terugkeeren in een duur confectiepak, met slobkousen aan, fijn geschoeid, het haar keurig gekapt, en den warrigen baard verkleind tot een elegant puntbaardje, waaraan de pomade niet gespaard was.

Hij herkende hem zelfs volkstrekt niet, en wilde het eerst in het geheel niet gelooven, toen de bezoeker glimlachend verklaarde, dat hij voortaan de zaken met mijnheer Mushgrave samen zou drijven, en dus in zekeren zin zijn patroon was geworden.

Een kwartier na zijn tweede komst hoorde het verwonderde personeel in de werkkamer van den chef het rinkelen van de sleutels op de deur van de kleine brandkast, daarop het toeslaan van de zware deur, en vijf minuten later kwam mijnheer Braine weer te voorschijn met denzelfden glimlach, en nog doende, om een vrij dik pak bankbiljetten in een splinter nieuwe portefeuille te persen.

Hij had een van de dure sigaren van den „Baas” tusschen de lippen, waarvan hij er anders nooit een wegschonk en liep zachtjes fluitend, met een fijnen wandelstok zwaaiend door het groote werkvertrek naar de deur, en verdween.

Men zag hem den volgenden dag tegen een uur of elf in den morgen terug. Hij bleef tien minuten, en kwam weer pas terug tegen den tijd, waarop het effectenkantoor placht te sluiten, om vervolgens met mijnheer Musgrave te vertrekken, die in een alles behalve opgewekt humeur scheen te zijn.

Op den derden dag kwam de zonderlinge compagnon pas tegen het sluitingsuur, en nu vertrok hij alleen weder, fluitend en met zijn

rotting zwaaiend, met een bloem in het knoopsgat, en een van de beroemde sigaren in zijn mond.

Mijnheer Mushgrave gedroeg zich tegenover zijn personeel gewoonlijk niet al te vriendelijk, en de meeste klerken vreesden hem, maar in deze dagen durfde bijna niemand hem onder de oogen komen.

Er lag een uitdrukking op zijn gelaat, die zij er nog nooit op gezien hadden, en die hun angst aanjoeg. Reeds had een jeugdige typiste op staanden voet haar ontslag genomen, na verklaard te hebben, niet langer te willen werken voor een man, „die er uitzag alsof hij een moord beraamde.”

Er was er maar één, die zich van het uiterlijk en de manieren van Mushgrave niets scheen aan te trekken, en dat was de kleine, magere kassier Prentice Madison.

Dat was zeker vreemd, want hij was maar een kleine, schrale man, en zat het dichtst bij het vuur, zooals men dat noemt. Maar hij bleef kalm zijn plicht doen, steeds in zijn eigen hoekje, altijd met zijn neus boven de cijfers, en zonder zich te bemoeien met de fluisterend vertelde grappen en de ware of verdichte avontuurtjes van de heeren klerken.

Intusschen zat er een spanning in de lucht, en iedereen verwachtte een uitbarsting, ofschoon niemand van het personeel ook maar het flauwste besef had van den werkelijken toestand.

Het werd buitengewoon vreemd gevonden, dat „De Baas” als medewerker een vreemden snoeshaan had gekozen, die nooit werkte, en men zocht natuurlijk wel naar het motief, maar begreep er niet het ware van.

Prentice Madison liet er zich in het geheel niet over uit. Hij zei dat de zaak hem niet aanging, en dat de patroon moest doen, wat hij zelf verkoos. Hij behoefde geen salaris aan den compagnon uit te keeren, want dat ging uit de particuliere kas van Mushgrave, en de zaak raakte hem dus volstrekt niet.

Het was op den vierden dag na de plotselinge verschijning van Bernard Braine, en omstreeks

half drie in den middag, toen de slungelige klerk weder de werkkamer van Mushgrave binnentrad, om een bezoeker aan te kondigen. Maar nu deed hij het blijkbaar met heel wat meer zelfvertrouwen.

Hij had een kaartje in de hand, fijn geglaceerd, waarop te lezen stond „Ralph. Chalmond, Zaakwaarnemer.”

Terwijl hij dit Mushgrave toestak, die met een somber gelaat roerloos achter zijn schrijfbureau zat, zeide hij :

— Deze heer moet U dringend spreken, mijnheer. Hij ziet er keurig uit. Een oude, deftige heer. Hij zegt dat het een zaak van groot belang betreft.

— Voor hem of voor mij ? vroeg Mushgrave grimmig. En wat zijn het voor zaken die hij waarneemt ? Nu, laat hem maar binnen komen. Ik heb nog een kwartier, voor ik heenga. En voor ik het vergeet, als die — als mijn compagnon mocht komen, dan zeg je maar dat ik voor een zakenreis weg ben, en vandaag niet meer terug kom.

— Zeker, mijnheer ! Ik zal het zeggen, mijnheer, verklaarde de klerk, tamelijk verbaasd, maar zich wel wachtend, om dit te laten blijken.

Een oogenblik, daarna liet hij een heer van een jaar of zestig binnen, met wit, krullend haar, een monocle in het oog, zeer goed gekleed, maar zonder fatterigheid, en met een wandelstok met gouden knop bij zich.

Hij droeg ouderwetsche bakkebaardjes zoo als men ze bijna nergens meer aantreft, en een langen knevel. Zoodra hij binnen was, zette hij zijn glanzenden hoogen hoed op een kleine tafel, legde daar zijn wandelstok naast, begon kalm zijn handschoenen uit te trekken, en keek intusschen vriendelijk glimlachend naar Mushgrave, die uit zijn stoel was opgestaan, en nu verwonderd en ongeduldig toekeek bij die langdurige voorbereidselen.

Eindelijk vroeg hij, niet zeer beleefd :

— Waarmee kan ik U van dienst zijn, mijnheer ? Mijn tijd is beperkt !

De bezoeker had zijn handschoenen nu uit, rolde ze ineen stak ze in den achterzak van zijn jacquet, en zeide toen pas, vriendelijk en steeds glimlachend :

— Ik kom U helpen, mijnheer Mushgrave, en ik kom U goeden raad geven, als gij het mij wilt toestaan.

Mushgrave ging langzaam weer zitten, maakte half werktuigelijk een uitnoodigend gebaar naar den stoel bij zijn bureau — hetzelfde meubel, waarin die onbeschaamde, gevaartlike

schurk van een Braine was neergevallen en zeide langzaam en niet zonder verwondering :

— Ik moet U zeggen, mijnheer, dat ik U niet goed begrijp. In welke opzicht gelooft U mij te kunnen helpen ? U is immers zaakwaarnemer ? Ik ben mij volstrekt niet bewust, dat ik eenige hulp van noode heb, van wien dan ook !

De deftige bezoeker hief met een afwerend gebaar de rechter hand op, die blank was en krachtig gevormd, en zei op beminnelijken toon :

— Dat kan men nooit met zooveel zekerheid zeggen, mijnheer Mushgrave. Apropos, men kan ons toch hiernaast niet hooren, als wij zoo praten ?

— Onmogelijk, mijnheer ! antwoordde Mushgrave, nu niet langer alleen verbaasd, maar ook een weinig ongerust. Hij hield niet van menschen die zoolang achterelkander glimlachen. Een lange beurservaring had hem die glimlachen leeren wantrouwen.

— De zaak is, ziet gij, dat het beter zou zijn, als niemand anders dan wij beiden te weten komen, wat wij hier bespreken gaan.

— Ik verzoek U, kort te zijn, mijnheer, en ik verzeker U nogmaals, dat er nog nooit een woord, in dit vertrek gesproken, door de dikke muren heen vernomen is !

De grijze oogen van den bezoeker vlogen met een snellen, onderzoekenden scherpen blik over het breede, in de laatste dagen zoo veranderde gelaat van Mushgrave, en ook zijn stem klonk scherp, toen hij zei :

— Zijt gij daar wel zoo volkomen zeker van, mijnheer Mushgrave. Soms vergist men zich daar wel eens in. Maar dat is van ondergeschikt belang. Mijn kaartje vermeldt, dat ik zaakwaarnemer ben. Bedenk wel, mijn waarde heer, dat er dan ook geen enkele zaak is, of ik neem ze met liefde waar — tegen een behoorlijke betaling, zooals gij wel begrijpen zult.

Koeltjes zeide Mushgrave, na een welsprekenden blik op zijn horloge te hebben geworpen :

— Ik zeg U nog eens, mijnheer, dat ik mij volstrekt niet kan voorstellen, in eenig opzicht hulp te behoeven. En indien dat zoo ware, zou ik mijn zaakjes zelf wel kunnen beredderen.

— Misschien toch wel niet ! zeide Ralph Chalmond kalm. Er kunnen zich gevallen voordoen, waarin bijstand hoognoodig is. Wat ik zeggen wil — is die brandkast nieuw, die daar staat ? Een goed meubel, zou ik zeggen, maar gij doet onverstandig, de deur niet te

sluiten, als gij een bezoeker ontvangt, die U volkomen onbekend is!

Mushgrave had snel naar de kleine brandkast gekeken, die op een zware bok van eikenhout stond, op een paar meters afstand van zijn schrijftafel, en toen zeide hij:

— Het is anders mijn gewoonte niet. Ik ben in de laatste dagen niet meer mijzelf....

— Ja ja, sedert het bezoek van mijnheer Braine! voltooide de bezoeker met zijn vriendelijksten glimlach den zin. Onaangenaam man, mijnheer Braine. Lastig en indringerig.

De woorden leken zeer eenvoudig, maar ze hadden een machtigen invloed op Lewis Mushgrave. Zijn gelaat vertrok zenuwachtig, en kreeg een aschvale kleur.

Hij trok een stoel dicht bij dien waarin Chalmond zat, en zei heesch, kortaf:

— Kom terzake, mijnheer, Zeg mij wat gij wilt, en wat de bedoeling is van Uw woorden. Wat weet gij van Braine?

— Niet veel — en toch heel wat! Zoo ken ik bij voorbeeld ook Uw gemeenschappelijken vriend — Joseph Murdock, den ranchhouder. Dat wil natuurlijk zeggen: van hooren zeggen, want de arme man is dood. Hij werd vermoord aan de oevers van het Baron-Müller-Meer in het hartje van Australië, voorbij de grens van de door de blanken bewoonde wereld. En gij weet wie de dader is, en gij kent den medeplichtige — tenminste voor zoover de mensch zichzelf ooit leert kennen.

Het bleef geruimen tijd stil na deze woorden.

Naar het scheen was Mushgrave weer volkomen kalm geworden.

Hij trok langzaam aan zijn sigaar, en vroeg tenslotte:

— En mag men weten, waaruit gij die wijsheid hebt geput?

Chalmond knikte langzaam in de richting van den breeden schoorsteen, en antwoordde lakoniek:

— Daaruit, mijnheer Mushgrave.

— Wilt U zeggen dat U in den schoorsteen gezeten heeft, dien dag?

— Wel toei! Natuurlijk niet! Zie ik er uit als een schoorsteenveger? Een simpele microphoon, mijn waarde heer, die mij al menigmaal diensten heeft bewezen! Ik was zelfs niet in dit huis, maar op den zolder hiernaast! De draad liep over het dak. Och, maar waarom zou ik U vervelen met die technische bijzonderheden. U zult daar volstrekt geen belang in stellen. De hoofdzaak is dat ik het gesprek van A tot Z heb kunnen hooren!

Weer bleef het even stil, en Mushgrave poogde den zonderlingen bezoeker als met zijn oogen te doorboren, alsof hij hem op die wijze zijn diepste geheimen wilde ontrukken.

Tenslotte vroeg hij sarcastisch:

— En is het onbescheiden om te vragen, waarom U juist dien dag wilde afluisteren, wat hier besproken werd!

— O, het was touter toeval, dat verzeker ik U! Maar ik hoopte op die manier iets naders te vernemen omtrent — sommige van Uw praktijken, mijnheer Mushgrave. Eenige daarvan verdragen slechts met moeite het daglicht, en ik was er bijzonder op gesteld, nauwkeurig hun aard en wezen te leeren kennen.

— En met welk doel, mijnheer, wildet gij leeren kennen wat gij mijn praktijken geliefd te noemen?

— Wel, natuurlijk om er mijn voordeel uit te doen.

— Vindt gij den titel „Zaakwaarnemer“ dan eigenlijk wel de juiste, om dien toe te passen op Uw beroep? vroeg Mushgrave met bijtende ironie.

— Och, waarom niet — als men het begrip een beetje ruim opvat? luidde het glimlachend gegeven antwoord van mijnheer Chalmond. Het gerucht gaat, dat U bijzonder veel geld verdient, en dat menigmaal op een wijze, die critiek zou kunnen uitlokken, in de eerste plaats van Uw slachtoffers, menigmaal menschen die niet veel te missen hebben, en in de tweede plaats van de justitie. Laten wij niet al te veel tijd vermorsen, mijnheer Mushgrave. Natuurlijk ben ik geen zaakwaarnemer, in den rechtskundigen zin van het woord, en Chalmond is ook niet mijn naam. Ik zal kort zijn. Een man van Uw aard en Uw verleden laat zich niet lang straffeloos ringelooen en in een hoek drijven door een vroegeren medeplichtige. Ik spreek nog niet eens over het geldelijk verlies. Ik heb voornamelijk het oog op Uw voortdurende angst. Wat doet zoo n man? Hij zint op middelen om zich weer vrij te maken. Dat doet gij ook, mijnheer Mushgrave. Ik weet het, en gij kunt het ook niet ontkennen, dat gij met moorddadige voornemens bezielid zijt jegens Braine. Gij laat zijn gangen nagaan. Gij weet sedert van morgen waar hij woont. O, ik weet zeer veel, mijnheer Mushgrave — ik weet bijna alles wat ik weten wil. En ik waarschuw U. Ga niet te ver, want dat zal ik niet dulden. Gij zijt een zeer gevaarlijk man, niet alleen voor Braine, wat van minder belang zou zijn, maar voor duizenden in ons

land, die gij plukt en plundert. Hebt ge mijn woorden goed begrepen? En is het goed tot U doorgedrongen, dat het mij maar een kort telefonisch gesprek met de politie behoeft te kosten, om U en ook Braine te laten arresteeren?

— De zaak is verjaard! zeide Mushgrave schor.

— Gij vergist U! zeide de bezoeker op strengen toon. De moord is achttien jaren geleden gepleegd, en volgens de Australische wetten verjaart hij pas na twintig jaren! Neen, laat die lade maar met rust, waarin Uw browning ligt, en gebruik Uw verstand! Gij zoudt mij niet neerschieten, zoo dom zult ge niet zijn, maar mij misschien in bedwang willen houden, en hier politie halen, om mij als afdreiger te laten arresteeren! En dat zou nog een beetje dommer zijn! Want diezelfde agenten zouden op mijn verzoek ook U zelf meenemen.

De bezoeker was opgestaan, nam rustig hoed en wandelstok weer van het tafeltje, haalde zijn handschoenen te voorschijn, en vestigde nogmaals zijn heldere, grijze oogen strak op het gelaat van Mushgrave.

Toen zei hij langzaam:

— John Raffles is ditmaal bij U geweest, Lewis Mushgrave. Hij is U een waarschuwing komen brengen, en dat doet hij nimmer voor

de tweede maal. En mijn waarschuwing is tweeledig. Houdt op met Uw dieverijen, of ik zal er U voor straffen, zoowaar ik geloof dat gij een schurk zijt. Dan is er nog iets. Uw kassier heeft een dochter. Madeleine heet zij, een mooi, nog heel jong kind, dat gij bezig zijt, aan Uw zegewagen te spannen. De oude man weet nog niets. Maar ik weet het. Laat U dat voorloopig voldoende zijn. Gij begrijpt zeer goed wat ik bedoel. En nu zeg ik U vaarwel — en ik beloof U, dat ik mijn voornemen zal laten varen, U te straffen door U te bestelen, mits ge mijn waarschuwingen niet in den wind slaat. Want doet ge dat wel — dan zult gij tot Uw schade bemerken, hoeverre mijn macht reikt. En als ge mijn raad wilt volgen, dan verlaat ge zoo spoedig mogelijk Londen. In Canada en Zuid-Amerika is nog ruimte in overvloed!

Hij stond nu bij de deur, met de hand op de kruk, en zeide nog eens:

— John Raffles waarschuwt nooit meer dan eenmaal, Lewis Mushgrave!

En toen ging de deur open en dadelijk weer dicht, en Mushgrave zat daar — misschien voor het eerst van zijn leven — als een geslagen hond, en hij leek wel tien jaren ouder te zijn. Beladen met een schuld van bloed en wraakzucht.

202

De DUBEC Cigaretten zijn het succes der
Turksche Cigaretten-Industrie in Nederland

203

HOOFDSTUK III.

DE HINDERLAAG.

Bernard Braine had onmiddellijk een fraaie jonggezellenwoning gehuurd in het hartje van de City, niet ver van de Tower Bridge, in een deftige, breede, des nachts zoo goed als geheel verlaten straat.

Hij had die door een vakman laten meubelen, en was zeer tevreden over diens werk.

In die dagen gevoelde Bernard Braine zich werkelijk een gelukkig mensch, niet in de eerste plaats omdat hij nu een lui leventje kon leiden, en geld in overvloed had, maar vooral omdat hij zich dat had kunnen veroveren, ten koste van een gehaten medeplichtigen, die hem verraden had, die hem in den steek had gelaten, en dien hij nu volkomen in zijn macht had, en naar zijn pijpen kon laten dansen.

Hij had een kleine, dure auto gekocht, en een loge in de opera, elegante kleederen, en hij deed alles, wat een man van zijn karakter en in zijn omstandigheden doet, wanneer hij plotseling in het bezit van veel geld komt.

Dien avond, vier dagen na het gesprek van Raffles in de werkkamer van den effectenmakelaar, was Bernard Braine tamelijk laat thuis gekomen, niet bepaald beschonken, maar ook alles behalve nuchter.

Bedienden hield hij er nog niet op na, ofschoon het zijn plan was, later een butler in dienst te nemen.

De nachtportier van het groote huis had dan ook de buitendeur voor hem geopend, en met een toegeeflijk glimlachje aan zijn pet gestikt — want de nieuwe huurder gaf goede fooien, en men moest hem ten vriend houden.

Hij bracht zelf Braine met de lift tot op de derde verdieping, en toen ging de nieuwe bewoner eenigszins zwaaiend door de flauw verlichte gang, ondertusschen zoekend naar zijn woningsleutel.

Niet zonder moeite stak hij dien in het slot, trad de hal binnen, deed de deur weer achter zich dicht, en draaide den schakelaar daarnaast om, telkens opnieuw een paar regels neurënd van een populair liedje dat hij zooeven in een schouwburg gehoord had, waar met pracht en praal een nieuwe revue werd opgevoerd.

Hij opende de deur van de woonkamer en maakte ook daar licht.

En midden in zijn regel, telkens herhaald, bleef hij steken.

Want naast de tafel, dicht bij den haard geschoven, zat een heer dien hij volstrekt niet kende, keurig gekleed, met wit haar, bakkebaarden, en een monocle in het eene oog, die hem met een vriendelijken glimlach aanzag. En die nu dadelijk tegen hem begon te praten:

— U is een beetje laat, mijnheer Braine, maar dat is heel begrijpelijk. Als men veel geld heeft, dan geeft men er ook graag veel van uit, vooral wanneer het gemakkelijk verdiend wordt.

De alcohol dampen trokken snel weg uit het beneveld brein van Bernard Braine.

Hij nam langzaam zijn oogen hoed af, die scheef op zijn hoofd stond, en gromde, terwijl er een gevaarlijk licht in zijn oogen kwam:

— Wat is dat voor een grap? Wie is U, en wat moet U in mijn woning?

— Wie ik ben zal ik U misschien straks wel zeggen. Ik kwam in Uw woning om er iets te zoeken, maar ik heb het tot mijn spijt niet kunnen vinden. U draagt het zeker altijd bij U?

— Wat bedoelt U? vroeg Braine op doffen toon, langzaam naderbij komend:

— Den brief.

— Welken brief?

— Den brief, die tusschen de vloerreet gevallen was in de bungalow dicht bij de oevers van het Baron-Müller-Meer.

Braine slaakte een soort gebrul, en wilde de hand in zijn zak steken, maar reeds klonk de stem van den ander scherp en bevelend:

— Je handen uit je zakken, Braine, of mijn browning zal een woordje meespreken!

Braine keek als versuft naar de groote browning, die daar met wonderlijke snelheid eensklaps te voorschijn was gekomen, en waarvan de loop op zijn hoofd was gericht, met doodelijke juistheid.

De bezoeker was opgestaan met een vlugheid, die men van zulk een ouden man niet zou heb-

ben verwacht, en sneller dan de gedachte had hij het schietwapen uit den zak van Braine gehaald.

Toen ging hij weer bedaard zitten, en zei :

— Nu kunnen wij praten. Heb je den brief bij je Braine ?

— Ik weet niet wat je bedoelt ! antwoordde deze schor.

— Je weet het in tegendeel heel goed, her-nam de bezoeker, ongeduldig de schouders ophalend. Dwing mij niet om hier m'n tijd te verbeuzelen. Ik heb al twee uren in je woning doorgebracht, om er naar te zoeken. Ik vond echter niets. De meubelen zijn nieuw en modern, en hebben geen geheime bergplaatsen. Dit huis staat hier nog geen vijf jaren, en heeft ze even-min. De brief is voor jou van groote waarde, en ik heb dus zelfs je matras moeten open snijden, je hoofdkussen, en de zitting van een leunstoel, die mij een beetje verdacht voorkwam. Ik heb volstrekt niets overgeslagen, ook niet je schrijfbureau, en ik was juist klaar, toen ik de lift hoorde aankomen. Ik heb toen even het licht gedoofd, en op je gewacht. Ik zou heel graag dien brief in mijn bezit hebben.

— Wien ben je, en wat wil je met dien brief doen ? vroeg Braine vaal van woede.

— Nu dan — ik ben John Raffles, en ik wil dien brief hebben, omdat ik geloof, er zelf een beter gebruik van te kunnen maken. Jij slaat er alleen maar geld uit.

— Meer verlang ik ook niet ! zeide Braine nijdig. Dat is juist waaraan ik behoefte had ! Ik heb van je gehoord, Raffles, en van je sentimenteete lust om de menschen te verbeteren !

— Dan heb je verkeerd gehoord man, her-nam Raffles koeltjes. Ik ben niet zoo dwaas, te willen trachten, den mensch als soort te verbeteren, want ik weet wel dat dat onmogelijk is. Maar ik ben wel bij machte, om te straffen en te beloonen ! Deze brief heeft voor jou alleen maar geldwaarde — maar voor mij kan hij een krachtig wapen zijn, om een schurk te weerhouden — maar dat gaat je volstrekt niets aan. Ben je voornemens, mij dien brief vrijwillig te geven, of zul je me dwingen om geweld te gebruiken ?

Er schoot een blik van felle haat uit de oogen van den schurk, toen hij langzaam de hand naar zijn vest bracht, en openknoopte, een binnenzakje eveneens ontknoopte, en daaruit een stuk papier nam, dat hij op tafel wierp met een gesmoorden vloek.

Raffles wierp een haastigen blik op den brief,

stak hem bij zich, en zei ernstig :

— Je hebt een vreeselijke misdaad gepleegd, Braine, maar die heb je geboet. Het geld dat je hem al hebt afgezet, dat mag je houden. En nu geef ik je den ernstigen raad, te maken dat je wekomt. Er dreigt je gevaar.

— Hoe kan mij gevaar dreigen, nu jij den brief hebt ? gromde Braine woedend.

— Dat weet Mushgrave nog niet ! Hij begaat de groote onvoorzichtigheid, de waarschuwing die ik hem gegeven heb in den wind te slaan — en pas morgen kan ik hem doen weten, dat de brief in andere handen is overgegaan. Tot op dat uur is je leven geen cent waard. Ik zou je dus raden niet uit te gaan, voor je bericht van mij hebt ontvangen. Daarna kun je doen wat je wilt, en je ergens anders laten ophangen.

Braine keek Raffles een oogenblik met somberen blik aan en zei toen :

— Je goede raad, neuswijze mijnheer, heeft niet veel waarde voor mij, als je mij tegelijkertijd mijn scherpste wapen ontnemt !

— Zeg maar liever : je gifttanden ! verbeterde Raffles schouderophalend. Ik verzeker je dat die brief in mijn handen heel wat meer zal kunnen uitwerken dan in die van jou. Overigens, ik herhaal nog eens dat je mijnentwege alles kunt behouden, wat je Mushgrave in die vier of vijf dagen hebt weten af te troggen — een lang niet onaardig bedrag, en waarvan de grootte hem natuurlijk niet gunstiger jegens jouw persoon gestemd heeft ! Pak daarom zoo snel mogelijk alles bij elkaar, en verdwijnt, dat is werkelijk het beste. Met of zonder brief — je bent hier in Londen volkomen overbodig, Braine. In Amerika zullen ze niet zoo letten op je verleden — maar hier des te meer, zoodra ze weten wie je bent. En nu zal ik je niet verder lastig vallen, en ik neem dus bij deze afscheid van je, in de hoop en de verwachting, dat ik je nooit meer zal terug zien, want het spijt mij dat ik het zeggen moet — maar ik stel er weinig prijs op, de kennismaking voort te zetten. Adieu, Braine, en tracht een ander mensch te worden. Verlaat je woning niet voor morgen middag twaalf uur, want eerder kan ik Mushgrave onmogelijk bereiken of hem doen weten, dat de fatale brief van eigenaar veranderd is.

Raffles was onder het spreken naar de deur gegaan, en Braine keek hem met een duisteren blik na, en een oogenblik scheen hij de lust te gevoelen, zich op den roover te werpen van dat kostbare vodje papier dat hem zijn geheele leven in rijkdom had kunnen doen baden.

Maar hij was ongewapend, en hij begreep

wel, dat hij het werk met zijn handen niet zou afkunnen.

En zoo zag hij dan den dief van zijn weelderig en lui leventje rustig heengaan, en hij liet hem vertrekken, en hij dacht er zelfs niet aan, een raam te openen en de politie door luid schreeuwen te waarschuwen, dat er kostelijk wild onder het bereik van hun hand was, als het ware voor het grijpen. Want dan zou hij eveneens alle hoop moeten laten varen op een prettig leventje, gedurende een paar jaren, met hetgeen hij in die weinige dagen had weten bijeen te garen. Raffles zou natuurlijk dadelijk zeggen wie hij was, en hij zou weer de gevangenis ingaan wegens afpersing. In het beste geval zou men hem alles weer afnemen.

Intusschen liep Raffles snel en heel zacht de trappen af, bereikte de voordeur, zonder dat de nachtportier er iets van hoorde, die in zijn glazen huisje zat te dommelen, opende ze, en stond weer op straat.

Hij kon nauwelijks dertig passen hebben gedaan, in de richting van de zijstraat, waar zijn auto wachtte, of uit een groote, donkere portiek traden plotseling vijf of zes mannen te voorschijn, die zich op hem wierpen, en waarvan er een hem met een soort korten knuppel een slag op het hoofd gaf, die hem deed duizelen.

Hij had nog juist genoeg kracht over, om twee van zijn aanranders met goed geplaatste hoeken neer te vellen, maar toen werd de overmacht te groot, want hun plaats werd dadelijk door twee anderen ingenomen, een kerel sprong hem op den nek, anderen klemden zich aan zijn beenen vast, en ondanks zijn krachtigen tegenstand werd hij overmeesterd.

Hij had slechts een enkelen luiden kreet geslaakt, half instinctmatig, en misschien in de hoop dat die kreet politieagenten zou doen toesnellen, maar het overige van de korte worsteling had betrekkelijk in stilte plaats.

De slag had Raffles zoodanig verdoofd, dat hij maar half besepte, hoe er een prop in zijn mond werd geduwd, en hoe zijn armen op zijn rug werden gebonden, waarop hij haastig in de richting van een groote auto werd geduwd, die was komen aanrijden, zoodra de mannen uit de portiek te voorschijn waren getreden.

Zoodra hij zat werden de gordijntjes neergelaten, en de auto reed snel weg.

Hij zat tusschen twee kerels ingeperst, op de achterbank, en twee anderen zaten er op de strapontins, terwijl een vijfde man naast den chauffeur had plaats genomen.

Het voertuig was oud, en werd zeker weinig schoongemaakt, want het stonk naar goedkoope parfum en goedkoope sigaretten. Maar de wagen liep snel, en dat scheen voor de bezitters ervan de hoofdzaak te zijn.

Er werd geen enkel woord gesproken, maar Raffles werd zeer aandachtig gade geslagen door zijn ontvoorders.

Hij zelf begreep niets van dien plotselingen overval, die zeker geen gewone berooving was, anders had men hem natuurlijk wel dadelijk uitgeplunderd.

Hij kon ook geen vragen stellen, want hij had den doek nog steeds in zijn mond.

Bij de geringste beweging die hij maakte, liet een van zijn bewakers een dreigend en waarschuwend gegrom hooren, als een nijdige, gevaarlijke waakhond.

De rit duurde ongeveer een kwartier. Voorzover Raffles kon nagaan, was de auto in Oostelijke richting gereden.

De man naast den chauffeur sprong van zijn zetel, en Raffles kon hem nu niet meer zien, wegens de gesloten gordijntjes.

Maar een oogenblik daarna werd het portier geopend, en hij werd tamelijk onzacht uit de auto getrokken, en voortgeduwd en meegeleurd in de richting van een hooge muur, die wat verder overging in een houten schutting van bijna drie meter hoogte.

Bij een kleine deur hield de groep stil, en een van de mannen, een groote kerel met vuurrood haar, die een splinternieuwen pet met grooten klep droeg, zooals Raffles opmerkte, aan wien zelfs in deze omstandigheden niets ontging, ontsloot de deur met een kleinen, koperen sleutel.

Nu kwam er een binnenplaats, stikdonker, maar waar Raffles toch met moeite eenige oude, blijkbaar ledige vaten en pakkisten kon onderscheiden.

Waarschijnlijk stak de kleine groep nu de binnenplaats over van een of andere groote fabriek, misschien wel een bierbrouwerij.

Raffles kreeg trouwens niet veel tijd om dit nader te onderzoeken, want zijn ontvoorders liepen haastig met hem verder en bereikten wederom een deur, en ook deze moest geopend worden door denzelfden roodharigen kerel, die als aanvoerder scheen op te treden.

Deze deur gaf toegang tot een zeer lange en stikdonkere gang. De mannen moesten er echter zeer goed den weg kennen, want zij liepen haastig voort, met Raffles stevig tusschen zich in, en er waren er op zijn minst

zeven zoodat de gevangene er zelfs niet aan dacht op deze plek met zijn gewonden arm een poging tot ontvluchting te doen.

Zelfs hij kon in deze gang volstrekt niets onderscheiden.

Bijna vijf minuten wel liep de kleine groep snel en nog altijd zwijgend in deze tastbare duisternis voort, totdat Raffles plotseling een lichtschijnsel zag, ter hoogte van den vloer.

Het bleek afkomstig te zijn uit een soort van keldervertrek, en het scheen door de reet van een derde deur, die echter slechts met de klink gesloten was.

Dit vertrek was geheel en al kaal, en alleen brandde er aan de zoldering een heel prozaïsch gloeipeertje, dat zijn licht schijnbaar nutteloos uitstraalde.

Slechts schijnbaar echter, want het toonde duidelijk de plek aan, waar zich in den vloer een zwaar tuik bevond en er waren twee mannen noodig, om het omhoog te trekken.

Een houten trap van acht treden af, weer een gang, ditmaal kort, een deur, waarover de man met het roode haar ditmaal geen gezag

scheen te hebben, want hij moest er op een eigenaardige wijze eenige malen kloppen, voor zij van binnen geopend werd.

Raffles stond op den drempel van een goed verlicht, tamelijk groot vertrek, met een tiental tafeltjes en een soort van buffet, zoodat het geleek op een of ander wijnhuis.

Tegen een van de korte wanden echter was een lange smalle tafel geplaatst, waaraan vijf personen gezeten waren, met hun gezicht naar de andere tafeltjes toegewend, en dat maakte er eigenlijk weer een soort vergaderzaaltje van, van een kegel- of hengelclub.

Maar als onschuldige hengelaars of kegel-liefhebbers zagen die vijf mannen er alles behalve uit!

Hun gezichten waren hard, wreed en meedoogenloos.

Maar de blikken van Raffles gingen onmiddellijk naar den man die in het midden zat, en die de voorzitter scheen te zijn.

De voorzitter was niemand anders dan Lewis Mushgrave.

212

Wilt U een fijne onschadelijke Cigaret ?
Rookt dan de DUBEC Cigaretten

216

HOOFDSTUK IV.

IN DOODSGEVAAR.

De mannen hadden hunnen gevangenen tot vlak voor deze tafel gebracht en Mushgrave keek Raffles een oogenblik met spottende zegepraal en zwijgend aan.

Toen beval hij kortaf:

— Neem hem die doek uit den mond, zoodat hij kan praten, maar raak niet aan de touwen.

De doek werd Raffles uit den mond getrokken. Hij bewoog zijn kaken eenigermalen heen en weer, en zeide toen:

Een zeer vreemde ontmoeting, mijnheer Mushgrave. Ik had volstrekt niet vermoed, dat U in Uw vrije tijd de betrekking van leider eener bandietenbende bekleedde. Het schijnt dus te kunnen voorkomen, dat zelfs mijn informaties ondeugdelijk of althans niet volledig zijn. U heeft dat prachtig geheimgehouden. Wat zal de politie daarvan opzien, als die te hooren krijgt dat de bekende effectenman Mushgrave benedeider is!

Mushgrave kwam langzaam voorover leunen, keek Raffles met spottende belangstelling aan, en vroeg toen:

— Zou je denken, John Raffles, dat de politie dat ooit te weten komt?

— Wel, als ik het haar mededeel!

— Maar — zou je wel ooit in de gelegenheid komen, om het haar mede te deelen, denk je?

Het bleef een oogenblik zeer stil in dat vertrek. Aan de tafeltjes zaten op dat oogenblik acht of tien menschen, waaronder twee opgedirkte en geverfde vrouwen, die de eene sigaret na de andere rookten.

Allen keken nieuwsgierig en sommigen keken met woeste wraakzucht naar den gewonden man daar voor de tafel van het bestuur, welks macht geen grenzen kende, en die beslissen kon over dood en leven van de benedeleden.

Voor zoover Raffles zich kon herinneren, had hij geen van deze lieden ooit tevoren gezien, behalve misschien de jongste van de beide vrouwen, wier gelaat hem niet geheel en al onbekend voorkwam. Hij kon zich echter volstrekt niet herinneren waar hij haar meer gezien kon hebben en bij welke gelegenheid.

Zij had een rosblond haar, en die kleur zou

wel niet echt zijn, want Raffles had een vage heugenis aan gitzwart haar.

Het spreekt vanzelf dat hij slechts weinige seconden besteden kon aan die overdenkingen, want wat Mushgrave gezegd had was heel wat belangrijker.

Hij zeide volkomen kalm:

— Dat is maar voor een uitlegging vatbaar, mijnheer Mushgrave. Ik kom hier niet levend vandaan. Nu wat vroeger of later. Eens moeten wij allen sterven. Maar U is wel heel wraakzuchtig.

Mushgrave kneep zijn zwarte oogen half dicht, tuurde Raffles opmerkzaam aan, en zei toen schouderophalend:

— Het is niet alleen een persoonlijke wraak, Raffles, omdat je een geheim van mij kent, dat mij noodlottig zou kunnen worden, als het openbaar werd gemaakt. Het is in de eerste plaats de zucht tot zelfbehoud, die het noodzakelijk zal maken dat je van het wereldtooneel verdwijnt, en vervolgens is het de veiligheid van de geheele bende, die het eischt!

— Ik kan het mij voorstellen, hernam Raffles rustig. Mag ik weten waarom je niet eerder handelend bent opgetreden?

— Wel, kon ik dat dan? Jij had alle troeven in handen, en jij hebt zelf de opmerking gemaakt, dat ik je op mijn eigen kantoor bezwaarlijk een kogel door het hoofd kon jagen. Hier gaat dat natuurlijk veel gemakkelijker, zonder opzien, Ik zou bijna willen zeggen: Zoo onder de bedrijven door.

— Hoe wist U dat ik van nacht bij Braine zou zijn?

— Maar mijn waarde, dat wist ik volstrekt niet! Het is louter toeval! Die mannen waren niet voor jou bestemd, tenminste nog niet, omdat ik volstrekt geen vermoeden had, waar je ergens uithing, maar zij hadden hun opdracht, Braine onschadelijk te maken, en mij den bewusten brief te bezorgen. Zij hadden echter een nauwkeurige beschrijving van — van mijnheer Ralph Chalmond en het is je noodlot geweest, dat je die vermomming van avond opnieuw hebt gebruikt, en dat je uit het huis

van Braine kwam, vijf minuten voor mijn flinke jongens daar zouden binnen dringen!

— Dat verklaart veel!

— Wilde je nog iets weten? vroeg Mushgrave beminnelijk, maar met moord in zijn zwarte oogen.

— Neen, dank je! Mushgrave. Het was heel vriendelijk van je mij in te lichten. Ja, ik kan mij tegen heel wat zaken verweren, maar helaas niet tegen het toeval — of het noodlot, zooals je het wilt noemen! Op welke wijze moet ik sterven en hoeveel tijd heb ik nog?

— O, er is volstrekt geen haast mee! antwoordde Mushgrave. Het werk zelf kan in een oogenblikje gedaan worden. Je hebt natuurlijk den brief? Het is dom van mij, niet dadelijk te hebben begrepen, dat een man als Raffles niet zou rusten, voor hij den brief in zijn bezit zou hebben.

— Wat zoudt gij doen als ik ontkende?

— Een zonderlinge vraag! Natuurlijk zou ik je laten fouilleeren!

— Je ziet wel dat ik niet zelf bij mijn binnenzak kan komen!

— Zeer juist opgemerkt! Jake, doorzoek hem eens!

Het bevel was gericht tot den roodharigen kerel, die dadelijk op Raffles toetrad, zijn groote, ruwe hand in al'e zakken stak, en den brief te voorschijn bracht, en nog enkele andere voorwerpen, want men had Raffles natuurlijk aanstonds zijn eigen browning, en die van Braine afgenomen.

Mushgrave was zeker een man die zich wist te beheerschen, maar zijn hand trilde toch, toen hij die uitstak naar den brief, die hem misschien voor de rest van zijn leven in de gevangenis had kunnen brengen.

Hij doortiep hem haastig, scheen hem in snippers te willen scheuren, bedacht zich, en stak hem in zijn zak, met de woorden:

— Snippers kunnen terug gevonden worden — verbranden is beter! Heb je Braine niet uitgeplunderd?

— Neen, dat vond ik onaardig! antwoordde Raffles. Hij is ongetwijfeld een schurk, weinig minder slecht dan jij, Mushgrave, maar naar mijn meening had hij je zoo prachtig te pakken genomen, tapte hij je zoo handig af, dat ik het niet over mij kon verkrijgen, hem van de vruchten van zijn arbeid te berooven.

— Charmant! Je begrijpt zeker wel dat je hem van nacht het leven hebt gered?

— Dat begrijp ik zeer wel, Mushgrave. Als ik morgen was gekomen, zou het juist een

etmaal te laat zijn geweest!

Mushgrave hield zijn zwarte oogen onafgebroken op Raffles gevestigd, en begon toen weer te spreken:

— Heb je een van ons allen vroeger al eens gezien?

Een oogenblik dacht Raffles er aan, op de rosharige vrouw te wijzen, die onverschillig het geheele tooneeltje gade sloeg, maar een onverklaarbare dwang noodzaakte hem, alsof het tegen zijn eigen zin was, dit niet te doen, en met vaste stem zeide hij:

— Neen. De dames en heeren zijn mij volkomen vreemd! Jullie vormen hier zeker een spiksplinternieuwe bende, waarvan ik het bestaan niet kende. Ik heb al gestreden tegen de Raven, tegen het Genootschap van den Gouden Dolk, tegen de bende van den Gouden Sikkkel, tegen die van de Wolven, om van de bende van het Kwade Oog in Amerika niet eens te spreken. De leden daarvan heb ik zeker niet allen gekend, maar veel kan het toch niet schelen. Is het onbescheiden als ik naar den naam van je troepje vraag, Mushgrave?

— Niet in het minst! Als je er om vroeg, geloof ik zelf, dat we je ons huishoudelijk reglement zouden toonen en onze statuten — want ik zeide reeds, dat je niet in de gelegenheid zult komen, een en ander verder te brengen! antwoordde Mushgrave joviaal, alsof het een goede grap betreft, in plaats van het leven van een mensch. Inderdaad heb ik deze kleine, maar uitgelezen bende niet lang geleden geformeerd, en wij noemen ons „De Natuurvrienden”. Die naam verrast je?

— Ik moet erkennen....

— Wel, wij hebben een mooi vergaderlokaal, sprekers, voordrachten met lichtbeelden, gezellige avondjes, excursies naar de zee, de bosschen, en de bergen — maar je bent te slim om niet in te zien dat dat slechts de vlag is, die de lading moet dekken! Dat alles is om gemakkelijker te kunnen vergaderen en beraadslagen — over het werkelijke doel van onze kleine vereeniging. Zie je, in mijn hoedanigheid van effectenmakelaar weet ik zeer nauwkeurig den staat der geldmiddelen en de gewoonten van verscheidene rijke lieden — en dat is buitengewoon gemakkelijk!

— Gemaal, werkelijk geniaal! riep Raffles uit. Ik gevoel oprecht bewondering voor Uwe methodes! Zoo snijdt dus het mes aan twee kanten — met den eenen kant vilt gij de ezels die U als speculant vertrouwen, en met den anderen stroopt gij de rijke lieden, die gij als

effectenmakelaar hebt leeren kennen. Het is prachtig.

— Niet waar? zeide Mushgrave, met een ijdel glimlach achteroverleunend in zijn stoel. En niemand, die er ook maar het geringste vermoeden van heeft!

— Behalve natuurlijk deze dames en heeren! verbeterde Raffles, knikkend in de richting van de zwijgend toeluisterende, kleine schare.

— O, die babbelen niet! hernam Mushgrave onverschillig. Zij hebben er allen belang bij om te zwijgen. En indien er werkelijk iemand sprak — dan zou hij — of zij dat voor het laatst gedaan hebben. Ik heb altijd een afkeer gehad van halve maatregelen. Er heerscht hier een strenge tucht, en dat weten mijn menschen. En voor het overige — ik heb nog meer pijlen op mijn boog! Men vangt mij niet zoo spoedig. En nu nog een enkele vraag, voor wij — voor goed afscheid nemen, Raffles. Wil je mij vertellen, wat Braine van plan is?

— Hij vertrekt morgen, dat wil zeggen, heden ochtend, want het is reeds na middernacht, en de dag moet zelfs spoedig aanbreken, uit Londen — tenminste wanneer hij mijn raad opvolgt.

— Dat is het verstandigste wat hij kon doen! bromde Mushgrave. En laat hij mij niet meer in den weg treden, of anders....

Een dreigend gebaar voltooide den zin.

Mushgrave raadpleegde zijn horloge, en vervolgde op geheel anderen, onverschilligen toon:

— Het wordt nu tijd om deze zaak af te doen, John Raffles. Het spijt me voor je, dat het lot je niet gunstig is geweest, dezen keer, maar je zult zelf wel inzien, dat een levende Raffles niet verenigbaar is met onze belangen — en speciaal niet met de mijne. Je zou je natuurlijk haasten, als ik je in vrijheid stelde, de politie op mij af te sturen?

— Zonder een seconde tijd te verliezen! antwoordde Raffles zonder aarzelen. Ik zou je blijven opjagen, Lewis Mushgrave, totdat je het moest opgeven.

— Dat dacht ik wel! hernam Mushgrave kalm. Het is daarom beter dat je verdwijnt. Zooals gezegd — ik zal je niet doen martelen, want dat ligt niet in mijn aard. Je zult snel en vrijwel pijnloos uit een wereld worden geholpen, die voor jou toch ook niet steeds een paradijs moet zijn geweest!

— Niet bepaald — maar toch: ik klaag niet! antwoordde Raffles ironisch. En op welke wijze zal ik afscheid moeten nemen van dit leven,

dat mij, alles wel beschouwd, niet onaangenaam was?

— Wel, wat dunkt je van een paar eerlijke, betrouwbare revolverkogels? Want tegen het koord zul je wel bezwaar hebben?

— Zeer goed bezwaar, mijn waarde heer! Ik ben een edelman, en die moet het als een pijnlijken smaad ondervinden, kennis te maken met de strop. In ieder geval heb ik U nog geen nadeel berokkend, en gij hebt niet het recht mij te vernederen, zelfs niet in den dood.

— Dat is gesproken als een man! De kogel dus. En eerlijk gezegd — gij hebt een fatsoenlijken dood verdiend, want inderdaad hebt gij U steeds als een onverbiddelijk maar een eerlijk vijand betoond! Je zult je er echter in moeten schikken, nog eenige uren op den dood te wachten, want ik moet nu volstrekt heengaan, en toch heb ik je nog enkele vragen te stellen, voor je vertrekt naar het gebied, dat wij alleen maar kunnen vermoeden, die in verband staan met je rijkdommen, en waarvan de beantwoording je wellicht het leven zou kunnen schenken. Ik zeide het zoeven reeds — wij hebben geen haast! Sluit hem op, mannen, op de bekende plek, maar doe het goed, want bedenk, dat we te doen hebben met een van de slimste en stoutmoedigste heerschers die er ooit geleefd hebben. Jammer, werkelijk jammer, dat wij zulk een man moeten dooden — maar het gaat wezenlijk niet anders! Tenzij ik over een paar uren uit zijn mond dingen krijg te vernemen, die mijn plan nog zullen wijzigen.

Hij had dit laatste vlak voor Raffles staande gezegd, en zoo zacht dat alleen deze hem kon verstaan. En Raffles las iets in de zwarte oogen van den schurk, dat hem veel openbaarde. Mushgrave gevoelde zich niet veilig meer, na het gebeure van de laatste dagen, en hij zou aanstonds trachten, het „met Raffles op een accoordje te gooien” zooals de gemeenzame uitdrukking luidt, hem een groote som geld afpersen, en dan de vlucht nemen, zijn pas gevormde bende latend voor wat zij was.

En omdat Raffles dit begreep, zei hij afgemeten en eveneens heel zacht:

— Wie weet wat er gebeurt, Lewis Mushgrave!

Deze knikte hem even toe, met een soort van sinistere vriendelijkheid, en een oogenblik daarna zag hij toe, weer achter de tafel staande, hoe Raffles werd vastgegrepen, en door drie krachtige kerels het vertrek werd uitgebracht, maar nu door een andere deur.

Hij kwam in een vuns riekende, korte gang, waarvan de de vloer vochtig was, en die een hellende kant had.

Aan het einde van een steenen trap, van tien treden, die hij onder het afdalen telde, werd de lucht nog benauwder en kwalijk riekender.

Raffles vermoedde dat hij zich in de buurt bevond van een of ander oud riool.

Een van de mannen knipte een zaklamp aan, en het schijnsel ervan verlichtte de stevige, stalen grendels van een deur van het zwaarste eikenhout.

De grendels waren drie in getal, en ieder zoo dik als een pols. De deur zelve, die zeer zwaar was, bestond uit eikenhouten planken, dicht aaneengevoegd, van ruim acht centimeter dikte, en zij was waarschijnlijk slinternieuw.

Zij sloot een vertrekje af, dat bijzonder veel geleek op een cachot van een politiebureau, zooals men die wel eens beschreven vindt in reisverhalen uit het donkerste deel van den Balkan.

Het was veeleer een hoek dan een vertrek, en de vloer was nauwelijks twee meter in het vierkant.

Van een venster was niets te bespeuren. En alleen bevond zich in een hoek van de zoldering een rond gat, waarschijnlijk het einde van een luchtkoker.

De muren waren van baksteen, en de voorste

ervan, die, waarin zich de deur bevond, was blijkens de kleur en den toestand van de voegkalk eveneens van zeer jongen datum.

Raffles had dit alles met een enkelen, korten blik opgenomen, toen hij in het hok werd geworpen — want de drie volgelingen van Mushgrave bleken alles behalve zachtzinnig te zijn, en hadden waarschijnlijk niet liever gezien, dan dat de doodsvijand van de misdadigerswereld maar aanstonds uit den weg was geruimd.

Uit hun blikken sprak woeste haat, bloedorstige wraakzucht.

Het volgende oogenblik was Raffles alleen, in een zoo volkomen duisternis, dat het was alsof hij in een graf lag.

Een voor een hoorde hij de drie grendels in de massieve ringen schuiven. De stappen van de zich verwijderende mannen hoorde hij ternauwernood.

Toen werd het volkomen stil.

Neen toch, een heel zwak geluid drong tot hem door, met regelmatige tusschenpoozen.

Eerst wist hij niet wat het kon zijn, en toen begreep hij het.

Uit het gat in de zoldering lekte met een tonige regelmaat telkens en telkens weer een dikke waterdruppel, die met een zwak plofje op den steenen vloer neerkwam.

„Wie eenmaal een Dubec-sigaret gerookt heeft, zal nooit meer een ander merk rooken”: is een uitspraak van Lord Lister.

HOOFDSTUK V.

REDDING EN STERVENSNOOD.

Raffles begon onmiddellijk pogingen te doen, zich te bevrijden van de dikke touwen, waarmee zijn armen op zijn rug waren gebonden.

Aan het lot dat hem te wachten stond twijfelde hij geen oogenblik.

Mushgrave zou hem over twee uren vragen, met hem te deelen, of iets in dien geest, hij had gezworen, te zullen weigeren, en het overige liet zich raden.

In zijn helsche woede zou de schurk zeker niet aarzelen, hem met eigen hand een paar kogels door het hoofd te schieten.

Maar in twee uren kan er veel gebeuren!

Allereerst was het noodzakelijk, de armen vrij te kunnen bewegen.

Raffles had echter aanstonds opgemerkt, dat hij door een deskundige hand gebonden was. Men had eerst zijn polsen bijeengesnoerd, en vervolgens de bovenarmen dicht boven de ellebogen.

Raffles was zeer lenig, en zou er in geslaagd zijn, zijn armen voor het lichaam te krijgen, als alleen maar zijn polsen gebonden waren geweest. Nu echter moest hij er iets anders op verzinnen.

Het allereerst zocht hij op den tast, en langzaam langs den muur schuivend een uitstekend of ruw gedeelte, waarlangs hij het touw zou kunnen stuk schuren.

Hij vond echter niets van dien aard, en dat was geen wonder, want de muren waren aan de binnenzijde gepleisterd met een laag beton.

Raffles merkte ook dat de zware deur zoo goed als hermetisch in de spanningen sloot.

Hij moest zijn pogingen in die richting dus opgeven.

Ook de vloer bood geen enkele oneffenheid, en was volkomen glad, als de oppervlakte van een biljart.

Toen wendde Raffles zijn aandacht aan de deur. Hij plaatste er zich met den rug naar toe, en liep tastend zijn vingers over de oppervlakte gaan, voor zoover hij die kon bereiken, en telkens heel weinig dieper hurkend.

De slotplaat was uitstekend bevestigd, en zeer zwaar, maar na enkele oogenblikken

begon het hart van Raffles even luider te kloppen, want zijn tastende vingers hadden den kop van een schroef gevonden, die door een onhandig en gehaast bendelid scheef was ingedraaid, het gat dus niet geheel vulde en met een scherpen rand naar buiten was blijven steken!

Raffles voelde dat die kant, hoewel klein, zeer scherp was, en hij wist dat hier misschien zijn redding kon liggen.

Hij begon met het touw om zijn pols, en haalde dan telkens met onuitputtelijk geduld lang den scherpen rand van den schroefkop, totdat het touw zoover was uitgerafeld, dat hij met een laatste ruk zijn polzen kon lostrekken.

Met de touwen om zijn bovenarm ging het heel wat moeilijker, want hij was nu verplicht, in een gedwongen, vermoeiende houding te gaan staan, wijdbeensch.

Ook miste hij de schroef herhaaldelijk. Maar hij hield vol, hij wist niet hoe lang, ofschoon het zeker meer dan een uur moest zijn geweest, en tenslotte, met een heftige inspanning van al zijn armspieren kon hij het touw stukrijten.

Hij legde zich een oogenblik plat op den rug neer op den steenen vloer, haalde diep adem, trok zijn jas uit, stroopte zijn mouwen op, en begon beide armen krachtig te wrijven, totdat de gestremde bloedsomloop hersteld was.

Toen lag hij nog vijf minuten onbeweeglijk, en daarop wist hij dat zijn krachten volkomen waren terug gekeerd.

Hij strekte vol welbehagen eenige malen de armen, waarop de striemen van de koorden duidelijke merkteekens hadden gemaakt, en begon haastig zijn jas te doorzoeken.

In de voering ervan had hij bij dergelijke ondernemingen steeds een paar zeer kleine instrumenten van het beste staal zoodanig verborgen, dat slechts een zeer geoefende hand ze kon vinden.

Men had hem ook zijn sigarenaansteker gelaten, en bij het licht daarvan bekeek hij aandachtig het slot.

Hij wist dat hij de plaat zou kunnen losschroeven, en ook het slot wel zou kunnen vernielen, maar dat zou hem minstens een half uur

ophouden, en — dan waren er nog de drie polsdikke grendels!

Bij de instrumenten was een zeer fijn en dun metaalzaagje, niet dikker dan een gewone briefkaart, maar hij poogde tevergeefs, het tusschen de reet van de deur te wringen, om zodoende de tong van den grendel te kunnen doorzagen.

Hij zag ook onmiddellijk het ijdele van die poging in, want de tijd zou te kort zijn.

Wellicht zou het gelukt zijn in een halven dag — maar hij wist dat hij niets kon doen, niets — in de drie kwartieren die hem nog restten.

En toch begon hij, omdat het in den mensche-lijken aard ligt, nooit den moed op te geven — en zeker lag het niet in den aard van een man als John Raffles.

De reet van de deur was beneden naar het scheen een halve milimeter wijder, en Raffles was juist voornemens, het dunne zaagje daar te beproeven, toen hij verbaasd ophield, en scherp toelusterde.

Hij doofde den sigarenaansteker, en balde de vuisten, gereed om dadelijk toe te slaan.

Hij kon er niet meer aantwijfelen — daar op de gang trok iemand een van de grendels terug.

Het merkwaardige nu was, dat degeen die dit deed blijkbaar alle moeite deed, dit werk zoo zacht mogelijk te verrichten. Want het ging heel langzaam, en heel voorzichtig.

Op den oersten grendel volgde de tweede, en tenslotte de derde.

Een sleutel werd omgedraaid in het slot, en de deur kierde heel weinig open.

Raffles stond op het punt, haar verder open te rukken, en zich te werpen op den sluipmoordenaar, die zeker geen geduld had gehad, en nu kwam om hem te dooden, toen een zachte stem waarschuwend zeide:

— Wees stil, en bega geen dwaasheden, John Raffles! Ik ben het. Je schijnt me niet te hebben herkend, en dat wil ik opvatten als een compliment!

Het was een vrouw die gesproken had. Ze had een kleine zaklantaarn bij zich, en liet het schijnsel daarvan over haar gelaat en haar kleeding gaan.

En Raffles herkende de jongste van de beide vrouwen, die hem bijna twee uren geleden in de vergaderzaal van de bende had zien zitten, onverschillig haar sigaret rookend!

Maar haar gezicht had nu een geheel andere uitdrukking, en stond buitengewoon ernstig.

Voor Raffles nog iets had kunnen zeggen, vervolgde zij:

— Je herkent me nog niet John Raffles?

— Ik wist aanstonds, madame, dat ik U vroeger wel eens moet gezien hebben. Niet langer dan drie of vier jaren geleden — en toch, ik moet het tot mijn schande bekennen, toch weet ik nog altijd niet met wien ik het genoeg heb....

De stem klonk koel, toen de vrouw hernam:

— Ik betwijfel of het een genoeg zal zijn, John Raffles. Ik ben Mabel Armstrong!

Raffles bedwong met moeite een kreet van verbazing en ook van bewondering. Het was alsof er plotseling nevel voor zijn geest wegtrok. Hij doorleefde weer het korte oogenblik, ruim vier jaren geleden, toen hij een glimp te zien had gekregen van Mabel Armstrong, de veel belovende leerlinge van den beroemden detective Sullivan, en die toen niet veel meer dan een kind was, een jong, maar stoutmoedig meisje.

Hij keek haar een kort oogenblik glimlachend aan, en zei toen:

— Inderdaad — dan is het mogelijk, dat de ontmoeting alles wel beschouwd toch niet zoo aangenaam zal blijken. Mag ik weten wat gij voornemens zijt?

— Natuurlijk om je te arresteeren, Raffles, maar in de eerste plaats om je te redden. Daarboven spookt het. Een paar van de kerels kunnen hun ongeduld niet bedwingen, en hebben een kwartier geleden verklaard, dat ze je zouden „koudmaken”, zonder op den chef te wachten. Zij vreesden dat die medelijden zou toonen, of zich door je zou laten afkopen. Met moeite hebben een paar anderen hen weerhouden, maar ik weet zeker, dat zij tenslotte hun plan zouden volbrengen. En daarom ben ik hen voor geweest. Want ik wil niet dat je als een dolle hond door een paar schurken wordt afgemaakt!

Raffles staarde het meisje met de grootste verbazing en de diepste bewondering aan. Die jonge vrouw, die nauwelijks vier en twintig jaar kon zijn, had dus den onbegrijpelijken moed gehad, zich in een vermomming tusschen die gevaarlijke schurken te begeven, waarvan ook de beste geen oogenblik zou aarzelen om haar aanstonds te dooden, als hij kon vermoeden dat er een spionne van de politie in de nabijheid was. Welk een zelfbedwang, en welk een koelbloedigheid waren er noodig, om die beproeving te doorstaan, en wie weet hoe lang, waarschijnlijk maanden reeds, die rol te spelen!

van een lichtekooi, van een dievenmeid! Een man zou het ter nauwernood aandurven!

Mabel Armstrong moest de oprechte bewondering in de oogen van Raffles hebben gelezen, want zij bloosde vluchtig, omdat zij ondanks alles vrouw bleef, en zeide op zachten toon:

— Ik deed het omdat het moest! Wij hadden al lang verdenking tegen Mushgrave, maar geen bewijzen, want hij was ons te slim af. Maar nu hebben we hem, de hemel zij gedankt.

— Hem.... en mij! Twee vliegen in een klap! zeide Raffles spottend.

— Je zult dus zonder moeilijkheden met mij meegaan? Daar rekende ik ook op, Raffles, als je de waarheid wilt weten. Ik weet dat je een gentleman bent, en dat je een ruil voor den dienst dien ik je nu bewijs....

— Wij praten er niet meer over, Miss! viel Raffles haar kortaf in de rede. Gij hebt mij van den dood gered, en in ruil daarvoor beloof ik U Uw nederige volgeling te zullen zijn, tot aan den drempel van Scotland Yard! Is dat ver genoeg?

— Kunnen wij er niet van maken: tot over den drempel? vroeg de detective, hem met een eigenaardigen blik aanziende.

Raffles slaakte een zucht en zeide:

— Ik weet wat gij bedoelt... reeds een paar malen heeft de politie mij tot aan dien fatalen drempel gekregen, maar niet erover heen! Welnu dan, Miss Mabel — Uw carrière is gemaakt, want gij zult John Raffles hebben gevangen! En dan ben ik nog steeds ruimschoots Uw schuldenaar! Gij zijt een buitengewoon dapper en een edelmoedig meisje — ik dank U, en ik bewonder U. En wat zijt ge nu voornemens?

— Wel, zoo spoedig mogelijk met U dit vervloekte huis te verlaten, en mijn agenten te waarschuwen, dat de vrucht rijp is, zoodra Mushgrave weer terug is gekomen, want het is duidelijk dat ik hem het liefst in zijn rooversnest wil vatten! Dat zal een zeer bezwarende omstandigheid zijn. Hij zal dan ook den brief van Braine nog wel bij zich hebben — tenminste dat hoop ik.

Wat heb ik een angst uitgestaan, dat hij hem in kleine snippertjes zou scheuren! En nu vlug weg, voor zij daar boven iets merken, anders zou het ons slecht vergaan!

— Maar kunt U van hieruit niet naar Scotland Yard telefoneeren?

— Dat is heelemaal niet noodig. De jongens zijn in de buurt, en ze wachten alleen maar

op het sein. En ik moet hun ook den weg wijzen zoodra ze dat signaal hebben ontvangen. Zij zitten in een leeg huis, hier vlak bij.

— En waar laat U mij in dien tijd?

— Je blijft aan mijn zijde, Raffles, waar ik ook ga of sta. Beloof je dat?

— Ik beloof het!

— Ik vertrouw op je!

Een oogenblik leek het, alsof Mabel hem de hand wilde toesteken, maar ze scheen plotseling te begrijpen, dat dit toch bezwaarlijk ging, tegenover een arrestant, en zij trok dus haar kleine, stevige hand haastig weer terug, blozend als een heel jong kostschoolmeisje... dezelfde vrouw, die herhaaldelijk den dood getrotseerd had bij de vervulling van haar plicht.

Raffles maakte een ironische buiging, en zeide zacht:

— Ik hoop mij dat vertrouwen waardig te betoonen, Miss Armstrong! Tot over den drempel... het is afgesproken! Dat is een menscheijk leven, zelfs dat van John Raffles, wel waard. Weet ge den weg?

— Gelukkig wel! Even goed als in mijn eigen flat! Ik ben hier vaker geweest, dan mij lief is — maar nu is het gelukkig gedaan, en ik hoop dat zij allemaal binnen tien minuten geknipt zijn! Volg mij maar.

Raffles haastte zich, het steenen hok te verlaten, dat bijna zijn laatste verblijfplaats zou zijn geworden, en het meisje vatte hem bij de hand, en trok hem naar den voet van de steenen trap, toen er daarboven plotseling een schel fluitsignaal klonk.

Op hetzelfde oogenblik stonden zij stil en daarboven snerpte een stem:

— Vlug wat, jongens! Ik heb haar eindelijk gesnapt, het beest! Ik heb haar al een week lang verdacht, en nu weet ik het! Het is er een van Scotland Yard, en ze heeft dien verdoemden Raffles uit zijn hok gehaald!

Er klonk een kreet van dolle woede, die haar stem verdoofde, en haastig naderden zware schreden. Er vloog een deur open, en daarboven werd de gang eensklaps helder verlicht.

Raffles had zijn voet reeds op de onderste trede van de trap gezet, maar hij zag dat de weg naar boven reeds was afgesloten.

— Kunnen wij niet langs een anderen weg dit huis verlaten? schreeuwde hij Mabel toe.

— Onmogelijk! In ieder geval moesten wij de steenen trap op!

— Heeft U een wapen?

— Mijn kleine browning!

— Geef mij die, dan zal ik een weg voor ons

zien te banen!

— Mijn dienstwapen geef ik nooit af! riep het meisje op trotschen toon, en zij stak de hand in den zak, haalde er een kleine browning uit, richtte die op den troep daarboven, en schreeuwde:

— Geef jullie je over? Anders schiet ik, zoo-
waar ik leef!

Er klonk een woest hoongelach, onmiddellijk gevolgd door drie, vier schoten. Een daarvan trot het wapen in haar hand, en wondde Mabel aan den vinger.

Raffles stormde vol doodsverachting de trap op, maar halverwege trof hem een kogel, en hij tuimelde achterover, en bleef roerloos liggen aan den voet van de trap.

— Maak voort, ezels, want ze heeft blauwjassen bij zich, wilde dezelfde schelle vrouwenstem, welke Mabel maar al te goed herkende. Het was de stem van het verdorven schepsel, dat zij wekenlang naast zich had moeten dulden, van Zwarte Anna, een van de gevaarlijkste dievenmeiden, die bij menigen roofoverval de behulpzame hand had geleend.

Zij wist dat zij de partij gewonnen zou moeten geven. Haar wapen was waardeloos geworden, en zij stond nu geheel alleen tegen een woestebende.

De voorsten daalden reeds de trap af, sommigen met revolvers, anderen met messen gewapend, en twee of drie hunner hadden sterke zaklantaarns, die zij beurtelings op den stervenden, zwaar gewonden man en op de doodsbleeke, maar geen stap terugwijkende vrouwelijke detective richtten.

In hun oogen was een doodelijke haat te lezen, want allen begrepen dat hun lot bezegeld was, wanneer deze vrouw de gelegenheid kreeg, de politie te waarschuwen.

— Zoo, jij hebt ons dus wekenlang bespionneerd, valsche kat? gromde een van de kerels, en hij hief in gebukte houding staande zijn mes dreigend naar haar op.

Hij wilde reeds toestooten, maar — hoe het kwam begreep niemand — hij struikelde over het lichaam van den bewustelooze, en viel de drie onderste traptreden af, en kwam vloekend weer overeind, zoekend naar zijn mes, dat hem bij den val ontschoten was.

Maar reeds wilde de vrouw weer:

— Laat dat, jij vervloekte driftkop! Denk je dat wij daar den tijd voor hebben? Ik zeg je dat de politie binnen vijf minuten hier kan zijn! En wij moeten ook nog den baas waar-

schuwen, anders loopt hij in den val! Smijt ze allebei in het hok, dat die spion voor hem heeft opengemaakt, en — dan doe je de rest — je weet wat ik bedoel! Het is zindelijk, er zal geen haan naar kraaien, en morgen kunnen wij den vuilen boel opruimen!

Zonder dat er verder nog iets gezegd werd sleepten een paar kerels den zwaar gewonde in het hok, dat hij bijna ontvlucht was, en anderen duwden de detective ondanks haar verzet en haar luid geschreeuw eveneens naar binnen, wierpen de zware deur toe, en grendelden ze.

Ja, Mabel schreeuwde, zoo hard zij kon, want hoe sterk van karakter zij ook was, hoe moedig ook — zij kende dit huis en zijn geheimen, en zij wist wat haar te wachten stond — haar en dien ongelukkige, die misschien nog niet geheel en al dood was, en die geen kwartier meer te leven had.

Zij wist dat het niets hielp, dat niemand haar kon hooren door de dikke muren heen, en toch bleef zij schreeuwen, gillen voor het eerst van haar leven door doodsangst aangegrepen, tot plotseling een bekende stem haar deed zwijgen, die met zachten spot vermaande:

— Ik zou maar ophouden met dat schreeuwen, Miss Armstrong, als ge mijn raad wilt aannemen, want het put U maar uit, en het helpt volstrekt niet.

Met een ruk wendde zij zich om. Zij kon haar oogen niet gelooven. Dicht achter haar, over-eind staande, zoo dicht dat zij de nabijheid van zijn lichaam voelde, bevond zich de man, die zij doodelijk gewond had gewaand, en die springlevend bleek te zijn!

Zij stamelde:

— Droom ik? Ben je niet gekwetst, Raffles? Heb je geen bloed verloren?

— Nauwelijks een paar droppels, Miss Mabel. Ik dank U voor de belangstelling. De kogel raakte heel even mijn oor, en nam een stukje vel mee. En ik heb een truc toegepast, die mij al eenige malen is gelukt. Men doet het ook wel tegenover beren, die men zoo juist gemist heeft met zijn schot — zich dood houden. Ik erken dat het gevaarlijk is — maar ik kon de risico wel loopen, want de zaak stond toch hopeloos.

Die kerel had U bijna overhoop gestoken — maar nu heb ik gelukkig mijn mes, waarnaar hij vruchteloos zocht, nadat ik hem had doen vallen door hem bij den enkel te vatten!

— Heb jij dat gedaan, Raffles? vroeg het meisje ademloos, en ofschoon het volkomen onmogelijk was, trachtten haar oogen zijn

gelaat te vinden, zijn blik op te vangen.

— Het is werkelijk zoo gebeurd, Miss Armstrong, maar U hoeft me er niet voor te bedanken. Want ik geloof, dat wij van den regen in den drop zijn gekomen.

Mabel liet een hartverscheurend lachje hooren en herhaalde.:

— Van den regen in den drop ? O, je weet zelf niet, Raffles, hoe zeer je gelijk hebt, hoe verschrikkelijk je gelijk hebt ! Over tien minuten zullen wij beiden gestikt zijn.. of verdronken.

Ze had het woord nog nauwelijks gezegd, of het zachte, heel zachte tikkende geluid van den druppel op den vloer ging over tot een

ruischend geplas.

Raffles voelde het water in dikke druppels tegen zijn beenen opspatten.

— Zoo, is dat hun truc ? zeide hij schor. Dat is vreeselijk voor U, Miss Mabel. En ik wilde voor alles, wat me lief is dat ik dat had kunnen besparen. Maar indien wij ons verzet hadden, zouden wij onmiddellijk zijn afgemaakt.

— Ik dank je voor die woorden, Raffles. En — ik ontsla je van je belofte om mij te volgen tot Scotland Yard. Want zoop aanstonds, als er geen wonder gebeurt, zullen wij samen een drempel overschrijden, waarover geen terugkeer mogelijk is !

**Lord Lister verkoos een Dubec-sigaret
boven een glas fijne champagne**

HOOFDSTUK VI.

HET WATER.

Een kort oogenblik hoorden de twee menschen die daar bijeen waren, misschien wel om samen den dood in te gaan, en die elkanders natuurlijke vijanden moesten zijn, hun leven lang, niets anders dan het vallen van het water, in een vrij dunne straal, en hun eigen snelle ademhaling.

Volkomen instinctmatig, zonder er zelfs bij te denken, had de vrouw zich vastgeklampt aan den man, die zij sterk wist en schrander, als om hem te kennen te geven, dat zij haar zwakheid onder de bescherming stelde van zijn kracht, en dat er hier geen detective was, noch een uitgestootene, die door de politie achtervolgd werd, maar twee arme, weerlooze menschen, elkander volkomen gelijk, en die over weinige oogenblikken hand in hand door de donkere poort moesten gaan, die den dood scheidt van het leven.

En Raffles streelde heel even, zooals een vader het zou doen, de trillende handen, die op zijn borst lagen, en waarvan de vingers krampachtig zich kromden om de lapellen van zijn jas.

En hij wist zijn stem volkomen kalm te laten klinken, toen hij vroeg:

— Kent U dit hol? Kent U de inrichting van het huis?

— Volkomen! Ik had al hun streken, al hun moorddadige trucs juist doorzien, toen dit gebeurde.

— En als ik niet gekomen was, Miss Mabel — dan zoudt gij rustig het huis zijn uitgegaan, de politie hebben gewaarschuwd, en de geheele bende zou nu geknipt zijn! Ik voel mij zwak worden, als ik daaraan denk!

— Maar dat mag niet — je moet sterk zijn, Raffles! Je zeide immers dat je het mes hebt van een van die schurken?

— Ja, een zeer sterk dolkmes!

— Tracht er dan de deur mee te vernielen!

— Hoe lang duurt het voor het water dit hok heeft gevuld?

— Op zijn hoogst een kwartier — soms rekken zij het met opzet, als ze iemand willen martelen, maar nu is het hun belang, ons zoo gauw moge-

lijk te doen omkomen. De straal is wel twee vingers dik, en komt met groote kracht neer.

— Maar kan het nergens wegloopen? Sluit de deur volkomen hermetisch?

— Zoo goed als! Er mag wat water door de reten lekken, maar het stroomt er hondermaal vlugger in, dan het er uit loopt. De reten zijn met gummiestroken zoo goed als waterdicht gemaakt.

Zonder verder nog iets te zeggen, duwde Raffles haar zacht op zijde, vond op den tast de deur, en stak uit alle macht de punt van het mes in het harde hout van het paneel.

Hij wist, dat hij zijn kracht nutteloos verspilde, omdat het hout zeer hard was, en zoo dik, dat hij uren zou noodig hebben, om er een opening in te maken, groot genoeg om er de hand doorheen te kunnen stéken.

En toch ging hij ijverig door, al was het slechts om die ongelukkige vrouw de laatste minuten te verzoeten door de hoop, dat er misschien uitkomst zou zijn voor hen beiden.

Bij den vijfden stoot van het mes brak de punt af. Hij kon zich alleen maar verder van de scherpe snede bedienen, waarmede hij splinters uit het hout kerfde, zoo vlug het hem maar mogelijk was.

En het water kwam reeds ver over hun enkels, en kroop op tot bij de hielen, en toen voelde hij een trillende hand, die over zijn rug tot op zijn schouder kroop, en daar bleef rusten, en een bange stem vroeg vlak bij zijn oor:

— Raffles, het is vreeselijk, om zoo jong te moeten sterven! Geloof je dat er kans op redding is?

— Men moet de hoop op uitkomst nooit prijs geven, Miss Mabel! antwoordde Raffles ernstig.

— Kun jij zwemmen, Raffles? Maar wat vraag ik! stel je voor dat een man als jij bent het niet zou kunnen! Ik ken het ook, en we zouden ons nog drie of vier minuten langer drijvende kunnen houden, maar dit steenen vertrek loopt heelemaal vol, zie je — het water stijgt zelfs tot in de uitlaatpijp, en we zouden dus toch moeten verdrinken — het is onafwend.

baar. En voor dezen dood, Raffles, ben ik altijd vreeselijk bang geweest. Ik heb mijn kleine reserverevolver nog bij mij. Het is eigenlijk maar een dameswapentje, maar ruimschoots voldoende. Beloof me, zweer me, dat je mij er mee zult doden, als je voor je zelf de zekerheid hebt, dat alle hoop is vervlogen.

Raffles had een zachten kreet geuit, en vatte haar arm.

— Heeft U een revolver? Hoeveel kogels zitten er op?

— Het is geheel geladen!

— Maar die zes kogels kunnen misschien onze redding beteekenen, in plaats van onzen dood, riep Raffles uit. Is het een deugdelijk wapen?

— Voortreffelijk! Ik kon er op tien meters afstand een kogel mee door een pantserplaat van vijf millimeters dikte jagen.

— Geef mij dat wapen! beval Raffles kortaf.

— Wat wilt gij er mee doen?

— Dat zult ge wel zien! Vlug wat, want iedere seconde is kostbaar.

Het volgende oogenblik voelde hij zich een kleine revolver in de hand drukken.

Hij hield het wapen op eenigen afstand van de deur, en op bijna een voet van de wateroppervlakte en schoot drie kogels met een onderlingen afstand van ongeveer een decimeter af.

Hij richtte zich op en vroeg:

— Hebt gij misschien een zakpotlood, maar een beetje dun, uit een notitieboekje bij voorbeeld?

Zonder zelfs te vragen waartoe het moest dienen nam Mabel uit het opschrijfboekje, dat haar nooit verliet een dun, zilveren potloodje. Niet veel dikker dan een spijker.

Voorzichtig zocht zij de hand van Raffles, uit vrees dat het in het water mocht vallen, en gaf hem het potlood.

Raffles zocht op de tast het eerste kogelgat, en stak er het potloodje in.

— De hemel zij gedankt! zeide hij zacht. De kogels zijn door het hout gegaan. Welk kaliber?

— Zeven millimeter!

— Het is niet veel, maar die drie gaten zullen in ieder geval een weinig water afvoeren, en het stijgen tegenhouden. Schrik niet, want ik ga nog eens schieten!

Drie losbarstingen volgden, oorverdoovend in die kleine, steenen ruimte. En de kruitdamp deed even hun oogen pijn, en belemmerde hun ademhaling, want zij trok slechts langzaam

weg door het ronde gat in de zoldering, waardoor het water in een dikke straat neerplonsde.

— Wat hebt je gedaan Raffles? vroeg Mabel.

— Ik heb nog drie gaten in de deur geschoten — ongeveer ter plaatse waar de grendels moeten zitten! Ik meen te hebben gezien dat gij het haar lang draagt! Gij moet het geverfd hebben, want ik weet dat gij zwart waart!

— Het is een pruik! antwoordde zij verbaasd. Moet gij een haar van mij hebben?

— Verscheidene!

— Wat gaat gij er mee doen!

— Er een lus van draaien, en die door de gaten steken, naast de grendels, en op die wijze trachten, de knoppen daarvan terug te trekken!

De detective slaakte een opgewonden kreet, waaruit al haar herleeftde hoop sprak.

— Wat een geluk dat de haren lang zijn, en dat de pruik van echt vrouwenhaar is gemaakt! riep ze. Hoeveel zijn er noodig?

— Tien is voldoende!

Raffles kon volstrekt niet zien wat zij deed, en ook zij moest op den tast alles verrichten en ondertusschen steeg het water voortdurend, en stond reeds over hun knieën.

Toen voelde hij weer naar zijn hand zoeken, en het volgende oogenblik hield hij een bundeltje sterke, veerkrachtige, en buigzame haren vast, waarvan hij haastig een soort van snoer draaide.

Hij vouwde er vervolgens een lus van, zocht weer op den tast het gat bij den grendel, en bemerkte dat het nog slechts weinige centimeters boven de oppervlakte van het water uitkwam.

Hij stak er de lus van haar door, en juist toen het water door het gat zou stroomen, en het haar vochtig en onbruikbaar zou maken, greep de lus den ijzeren knop aan den buitenkant, en Raffles bemerkte met innige vreugde, dat hij, door met kracht aan de lus te trekken, den grendel kon terug schuiven.

Juist toen hij dit gedaan had bereikte het water het gat, en begon ook hierdoor naar buiten te stroomen.

— Lukt het? vroeg Mabel ademloos.

— De onderste grendel is uit de sponning! Nu de middelste!

— Ging het niet met het mes?

— Ik heb U niet verdrietig willen maken — maar ik vrees dat het te lang zou hebben geduurd — te lang tenminste in vergelijking met de snelheid waarmee het water stijgt, want het stijgt, ondanks de kogelgaten! Het is waar

dat het langzamer gaat, veel langzamer dan zoeven, en dat is een voordeel!

— Zou er iemand achter gebleven zijn, die het schieten gehoord heeft?

— In dat geval zouden zij al lang zijn komen kijken! meende Raffles. Het is jammer dat wij geen licht hebben. Mijn sigarenaansteker is bij mijn zoogenaamden doodelijken val helaas gebroken. Ik ben onhandig geweest!

— En ik ben een verwenschte domkop, die nooit dit vak had moeten kiezen! riep Mabel plotseling opgewonden.

— Gij hebt dus zoo'n nuttig ding?

— Welzeker! En ik had er dadelijk aan moeten denken! Het moet de doodsangst geweest zijn, die mij dit belette!

Er knetterde iets in de duisternis, en het volgende oogenblik keken beiden elkander met knipperende oogen zwak glimlachend aan bij het zwakke licht van dat blauwige vlammetje, dat in het dagelijksch leven van zoo weinig belang scheen, en dat hier tot een vreugdevuur werd, tot een hemelsch schijnsel!

Bij het flakkerende vlammetje kon Raffles vrij spoedig het tweede kogelgat vinden, en hij begon weer met de lus van haar te zoeken en te tasten, maar ditmaal was het geluk hem niet gunstig, want het kogelgat zal waarschijnlijk te laag of te ver van den grendelknop af.

Hij vroeg om langere haren, maar zij had hem reeds de langste gegeven, die er in de pruik waren.

Hij probeerde het nogmaals, met het geduld van een kat, en zijn vingers werden vermoed.

Hij nam het mes uit zijn zak, gaf het haar, en zeide:

— Gij ziet dat de punt reeds is afgebroken. Maar het is nu een soort van schroevendraaier geworden. Tracht de schroeven uit de slotplaat los te maken, en haast U, want het water zal aanstonds de plaat bedekken, en dan moet gij op den tast werken.

Inderdaad steeg het water nog altijd met een tergende, afschuwelijke langzaamheid.

Het stond Raffles wat halverwege de dijen, en het meisje dat een hoofd kleiner was reeds bijna tot aan het middel.

Zij was zeer bleek, maar standvastig, en de hand, waarmede zij den sigarenaansteker vasthield beefde nu niet meer.

Het water viel nu in het hok van steen met de regelmaat van een loopende kraan.

Dicht achter hun rug bereikte de straal het water, en de spatten maakten hen nat.

Mabel moest het vlammetje van den aan-

steker zelfs met haar hand beschutten tegen de opspattende droppels.

Zij dacht er met een huivering aan, dat alles thans reeds zou zijn afgeloopen, als die wonderlijke man daar naast haar niet den inval had gehad, gaten te schieten in het hout van de deur.

Een grendel was er nu terug geschoven — zou het werkelijk niet willen gelukken met den tweeden?

Zij had intusschen het mes in de rechterhand genomen, en lichtte zich zelve bij, terwijl zij zich inspande om de roestige schroeven uit de gaten te draaien.

Het was zeer moeilijk, want de mespunt brokkelde telkens verder af, maar zij gaf het niet op. Zij wilde het niet opgeven, niet de mindere zijn van dien man met zijn ijzeren zenuwen, die niet scheen te begrijpen, of het tenminste niet wilde toonen, dat de dood hier op hen beiden loerde.

Zoeven had zij nog een flauwe hoop gekoesterd, toen het zwakke vlammetje de duisternis verdreef, maar nu maakte zich plotseling weer een afschuwelijke neerslachtigheid van haar meester. Het baatte immers niets! Het water kroop, als een levend schepsel, een ijskoude slang langzaam maar zeker langs hun lichamen op, en zou hen verstikken.

Nog tien minuten, en dan zou zij door het water worden opgelicht, dat haar borst al bereikte.

Nog een oogenblik en de slotplaat zou door het water bedekt zijn.

En plotseling gaf zij een schreeuw, aangegrepen door een woeste radeloosheid, en liet het mes los, dat dadelijk naar den bodem zakte.

Met een krankzinnigen lach riep zij:

— Laat dat haar met rust, Raffles! Zie je niet dat we gekkenwerk doen? Merk je niet dat er hier iets is, iets dat ik geloof te kunnen grijpen, en dat ons hoonlachend bespot?

— Gij moogt niet toegeven aan dergelijke gedachten, Miss Mabel! zeide Raffles streng. Toon U tot het laatste Uw beroep waardig! Wilt gij dat ik mijn bewondering voor U verlies? Ik zeg U dat er nog niets verloren is! Hou den aansteker steviger vast, en ga aan Uw werk!

— Ik kan niet — ik liet het mes los! zeide zij met een trillende, vreemde stem.

Zonder iets te zeggen dook Raffles onder, en had al heel spoedig het mes weer gevonden. Terwijl hij het natte haar uit zijn oogen streek, gaf hij het haar terug, en zeide rustig, haar

strak aanziende :

— Draai de schroeven van die slotplaat los !
Onmiddellijk.

En zij bukte voor zijn gezag, voor zijn oogen, voor zijn bevelende stem ! Met nieuwen moed ging zij weer aan het werk, ofschoon het haar moeilijk, zeer moeilijk viel, want telkens voelde zij zich even oplichten door het water. Gelukkig was het slot zeer hoog aangebracht, tusschen den tweeden en derden grendel.

En haar ijver werd beloond, haar onderwerping aan dien wonderlijken man, want de eerste schroef raakte los, en de anderen bleken vrij gemakkelijk toe te geven.

— Ik heb de schoot bijna los ! schreeuwde zij opgewonden.

— En ik heb juist den knop van den tweeden grendel beet ! zeide Raffles rustig. Gij ziet wel dat men nooit mag wanhopen.

— Maar ik kan niet meer staan — ik zal aanstonds drijven ! En dan zal de aansteker uitgaan !

— Geef hem mij dan ! beval Raffles. Ook het mes.

Onderworpen gaf zij het hem zwijgend, terwijl het water haar onder de oksels kwam. Raffles onderzocht het derde gat naast den laatsten grendel.

Een oogenblik stond hij met gebogen hoofd.

— Wat is er ? vroeg zij, dadelijk weer ongerust.

— De laatste kogel heeft het hout niet doorboord ! Ik kan hem duidelijk in de opening zien zitten. Ik kan het haar niet gebruiken ! Maar om hemelswil blijf kalm ! Houdt U drijvende — er is misschien nog een ander middel ! Staat deze waterpijp met de buitenlucht in verbinding ?

— Ja, het is een open wel.

— Dat is een groot geluk, want anders . . .

Raffles voltooide den zin niet. Hij hield het vlammetje van den aansteker vlak bij het hout van de deur, daar, waar hij er zoeven met het mes in gekerfd had.

Het paneel was daar een weinig gedund, en er staken overal splinters en vezels uit.

De vezels vatten vrij gauw vlam, maar waren spoedig opgebrand. Met de splinter duurde het iets langer, maar Raffles hield taai vol — en eindelijk begonnen zij te branden !

Achter zijn rug hoorde hij de zachte bewegingen van Mabel, wier voeten den grond hadden moeten verlaten, en die zich met regelmatige zwembewegingen drijvende hield. Raffles hakte uit alle macht met het mes in het hout,

en maakte meer spaanders los, die traag vlam begonnen te vatten.

Er ontwikkelde zich rook, die echter gelukkig wegtrok door het groote gat, dat als een ventilator werkte.

Achter zijn rug lachte het meisje zacht en met een wonderlijken klank.

— Niemand zal het willen gelooven, niemand — als ik dit ontsnap ! zeide zij. Men zal niet willen gelooven dat een man, een sterfelijk mensch zoolang durft strijden tegen den dood, en zoeveel middelen heeft om het te overwinnen !

Raffles antwoordde niet. Hij werkte altijd hooger, want binnen tien minuten zou het water de schroeiende, brandende plek bereiken, en de onderkant dooven. Maar reeds verkoolde het hout, steeds vlugger, en altijd maar opnieuw hakte Raffles spaanders los, en het vuur hielp hem en brandde langzaam maar zeker een zwart rookend gat in het dikke hout van de deur.

Bij een flinken houw ging het mes door de verkoolde plek heen, en nu lachte ook Raffles zachtjes !

Het moest gelukken ! Het water bereikte de onderzijde van de verkoolde plek, en sissend stroomde het door de opening.

Maar de rest bleef smeulen, en Raffles ging steeds door met zijn tijdroovend werk, nu en dan het meisje achter zich moed insprekend.

— Bekommer U verder maar niet om mij ! zeide zij dan luchtig, reeds volkomen hersteld van haar doodsangsten, reeds weder de detective, naar het scheen, nu het voor haar vast stond, dat de redding nabij was, en zij in ieder geval niet zouden verdrinken, want het water stroomde nu even snel door het gat in de deur naar buiten, als het door de pijp naar binnen viel.

Het stond Raffles tot bijna aan de oksels, maar hij bleef rustig voortgaan, hakte spaanders met het mes uit het hout, en liet die vlam vatten, zoodat het vuur, zonder tot een vlam uit te slaan, steeds verder het hout aantaste, en tenslotte een gat gemaakt had, waardoor Raffles gemakkelijk zijn arm kon steken.

Zonder eenige moeite kon hij nu den knop vatten van den bovensten grendel en trok hem terug.

Nu hield alleen het slot de deur nog maar gesloten !

Maar de plaat was los, en Raffles wist, met zijn armen onder water, met het mes het slot open te doen springen.

Hij moest al zijn krachten inspannen, om de deur te openen, want de krachtige druk van het

water poogde haar gesloten te houden.

Maar heel langzaam week de deur, en toen er eenmaal een kleine kier gevormd was, vloot het water met geweld en zeer snel weg, en het zakte zoo vlug, dat Mabel Armstrong binnen weinige seconden weer op haar voeten kon staan.

Tenslotte kon Raffles de deur geheel open trekken, en hij stapte naar buiten, en juist op datzelfde oogenblik klonken er weer snelle voetstappen op de steenen trap, en toen riep een heldere stem :

— Miss Armstrong ! Zijt gij hier, Miss Armstrong ? Geef dan antwoord !

— Onze jongens ! zeide Mabel verheugd, maar lakoniek.

Raffles liet een kort lachje hooren.

— Nu, dan kan ik in mijn geval met recht zeggen, van den stortvloed in de overstroming te zijn gevallen ! zeide hij sarcastisch.

Reeds hadden de agenten hen gezien, en de voorste, een krachtig gebouwd brigadier, met een heldere zaklamp bij zich, riep verheugd :

— De hemel zij gedankt Miss, dat we U eindelijk gevonden hebben ! We waren doodelijk ongerust, toen wij, ongeduldig geworden, het huis binnendrongen, en hier niemand konden vinden, want we dachten dat ze U vermoord hadden !

— Dat heeft inderdaad niet veel gescheeld, Mike, zeide het meisje rustig, het drijfmatte haar uitwringend.

— Het is een groot geluk dat U ons gezegd had, hoe het huis er uitzag en hoe je er hier uit moest komen, hernam Mike, en toen vervolgde hij, met plotseling wantrouwen in zijn stem :

— Hallo wie is die man, en hoe is het mogelijk dat U drijfmat is ?

— Wel, dat was hun manier van iemand het zwijgen op te leggen ! antwoordde Mabel Armstrong met een lachje. Laten wij zoo spoedig mogelijk weg gaan, want ik heb droge kleederen noodig.

Toen hield zij op, wierp Raffles een blik toe, die hij niet spoedig zou vergeten, met een mengeling van spot, spijt, innige dankbaarheid en ook een beetje wrok er in, en vervolgde toen, op den gewoonsten toon van de wereld :

— Deze heer is een vriend van mij, die — bijna in dezelfde omstandigheden verkeerde, als ik. Zonder hem zou ik zeker verdronken zijn. Hij zal wel evenzeer behoefte hebben aan droge kleederen en een glas heete wijn als ik — maar ik hoop, en ik verwacht ook, dat wij elkander spoedig terug zien — onder betere omstandigheden ! Ik dank U recht hartelijk, mijnheer — Brown — en tot ziens.

Lord Lister rookte uitsluitend Dubec-sigaretten

HOOFDSTUK VII.

DE MOORD.

Toen de buttler van Mushgrave in den morgen die op dezen nacht volgde omstreeks half negen op de slaapkamerdeur van zijn meester klopte, kreeg hij geen antwoord. Hij klopte harder, en toen ook dit geen uitwerking had wilde hij hoofdschuddend met zijn zilveren blad brieven en zijn kop koffie weer heengaan, toen hij zich bedacht, het blad op een gangtafeltje te zetten, nog eens klopte, zeer luid, en daarop zijn hand op den kruk van de deur legde.

Hij aarzelde nog even, omdat hij wel wist, dat zijn meester toornig werd, als hij na een nacht „van vermaak” te vroeg werd gewekt, en toen draaide hij de kruk om, en tuimelde schreeuwend en doodsbleek terug bij het schouwspel dat zijn oog trof.

Het licht brandde volop, en het schijnsel viel op het ziellooze lichaam van Lewis Mushgrave, die op zijn rug lag, geheel gekleed, op zijn smoking na, en met starende, wijd open oogen naar de zoldering keek.

Van het overhemd zag men bijna niet meer, want het wit verdween schier geheel onder het donkere rood van gestold bloed.

De ongelukkige was zeker in de volle borst getroffen, en bijna onmiddellijk dood geweest, zonder zelfs een kreet te kunnen slaken.

Het bed was onberoerd, de gordijnen waren gesloten, er was geen spoor van wanorde in de kamer.

Maar in dit alles drong toen nog niet tot den doodelijk ontstelden buttler door, die alleen maar dat marmewitte gelaat, die glasachtige oogen, en die vreeselijke, afschuwelijke roode plek zag.

In een oogwenk had hij het geheele huis in rep en roer gebracht door zijn gillend, jammerend geschreeuw, en het duurde geen minuut of er was politie in huis, en een kwartier daarna reeds verscheen de gerechtelijke lijkschouwer om zijn taak te verrichten, bijna tegelijk met den gewonen dokter van den doode, die door den buttler was gehaald, alsof dit nog iets kon baten.

De gordijnen werden wijd geopend, en de inspecteur, die met de agenten was meegekomen, begon onmiddellijk een grondig onderzoek.

Het volgende kwam al zeer spoedig vast te staan:

De stoot was toegebracht met een vlijmscherp mes, en hoewel zij niet diep was, had zij toch het hart geraakt, en een zeer sterke bloeding veroorzaakt, want verscheidene voorname slagaderen waren doorgesneden.

Dat mes vond men ook in de kamer, op een meter afstand van den doode ongeveer. Het lag op den vloer, en blijkbaar had de moordenaar het weggegooid.

De tusschendeur naar een ander vertrek stond open, en in dat vertrek was een raam, dat eveneens open was. Een onderzoek van dat raam bewees, dat de spanjolet van buiten af met behulp van een dun ijzerdraad was terug getrokken.

Beide vertrekken waren op de eerste verdieping gelegen, en het was zeer wel mogelijk, dat de moordenaar dat raam had bereikt door middel van een ladder, of misschien wel door gebruik te maken van een regenpijp, die langs het raam liep, maar dan moest hij bijzonder vlug en lenig zijn geweest.

Het huis had geen nachtportier, en de dagportier begaf zich om twaalf uur steeds ter ruste. Hij had volstrekt niets bijzonders waargenomen. De weinige bewoners van het fraaie huis hadden allen een sleutel van de huisdeur, en natuurlijk een sleutel van hun woning.

Maar men vond nog heel wat meer belangwekkende zaken!

Bij een onderzoek van de smoking van den vermoorden man vond men in een der binnenzakken een verfrommeld, oud briefje, met den aanhef: „Mijn waarde Braine!” en onder teekend met het enkele woord: „Lew”.

Men opende het bureau, in de verwachting, misschien nog andere brieven van belang te zullen vinden, maar daarin kwam men bedrogen uit. Er lagen slechts zakenbrieven en heel wat briefjes van teederen aard in, die een duidelijk licht wierpen op het karakter van den dooden man. Men ontdekte ook nog andere zaken.

Zoo werd er in de zijkamer, niet ver van het raam, een buskaartje gevonden, dat dienzelfden nacht om een uur ongeveer was afgegeven. Het droeg den datumstempel van den morgen,

waarin het lijk werd gevonden, en het kon onmogelijk door Mushgrave zelf zijn gebruikt, want die maakte nimmer gebruik van een bus, en hij had trouwens volstrekt niets te maken in de zijkamer, waar hij bijna nooit kwam.

Men ging eens na, aan welke passagier van de bewuste lijn dat biljet kon zijn uitge-reikt, en dat was zelfs in Londen veel minder moeilijk dan men zou denken, want het nachte-lijk verkeer is daar zeer gering, en de bussen dienen voornamelijk, na half een, tot het ver-voer van personen, die ergens een laat bezoek hebben gebracht, of die een nachttrein moeten halen, of die met zulk een trein zijn aangebracht.

Het komt vaak voor dat er maar twee of drie menschen in die groote gevaarten zitten, die er tachtig kunnen bevatten.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd dat Mabel Armstrong aanstonds het grootste belang stelde in deze zaak, en van groot nut was bij het onderzoek, zoodra zij vernam van de vondst van den brief.

De zaak Braine van achttien jaren geleden werd opgerakeld, men haalde portretten van toen te voorschijn, men liet zich uit Albany radiografisch het portret sturen van Braine, toen deze de gevangenis verliet, men toonde dit aan verschillende conducteurs, en nog dien-zelfden middag was de man van het kaartje geïdentificeerd, en een der busconducteurs verzekerde met de grootste stelligheid dat hij een kaartje had verkocht aan een heer, die sprekend geleek op het portret dat men hem getoond had.

Het is eveneens duidelijk, dat men niet op het resultaat van dit onderzoek had gewacht, als-vorens de woning van Braine grondig te door-zoeken. Hij had in een paar hotels onder zijn eigen naam gewoond, in den tijd toen hij naar de verblijfplaats van zijn verraderlijken vriend speurde, en zoo duurde het dan ook slechts weinige uren, voor men de fraaie flatwoning had gevonden, waar hij kamers had gehuurd nadat eindelijk het wild gevonden was.

Maar Braine was er niet meer. De portier had hem het laatst omstreeks half een dien nacht gezien, toen hij het huis verliet, bijna op den voet van een heer, die even tevoren was wegge-gaan, en die hem een bezoek had gebracht. Hij had volstrekt geen bagage bij zich met uit-zondering van een kleine handtasch.

En sedert dat oogenblik was hij niet terug-gekeerd.

Men doorzocht de woning, en men trof er de fraaie, nieuwe meubelen aan, de kostelijke

kleederen, flesschen fijne wijn, kistjes dure sigaren — alles wat een eensklaps rijk geworden, armen drommel kan aanlokken, maar men vond er geen penny meer in huis, en ook geen enkel sieraad.

De waarheid begon zich reeds dienzelfden dag duidelijk af te teekenen. Braine was den brief op de een of andere wijze kwijt geraakt, die was weer in het bezit van zijn medeplichtige gekomen, en hij had dien brief tot iederen prijs willen terug halen! Mushgrave had zich verzet, Braine had hem neergestoken, maar niet den moed gehad, het vertrek verder te onderzoeken, of dit niet eens noodig geacht, nu zijn vijand toch dood was, en hem geen geld meer kon ver-schaffen!

Meer dan iemand anders, kleefde, zooals men wel begrijpen zal, Mabel Armstrong deze op-vatting aan! Zij immers wist op een prik wat er was voorgevallen in het dievenhol, en wat Raffles gezegd had aangaande den brief. Zij wist hoe hem die brief weer was ontnomen, maar zij hield al deze wijsheid voor zich, om een zeer begrijpelijke reden. Zij had Raffles kunnen laten arresteeren, zij had dit uit dank-baarheid nagelaten, maar zij had zich aldus aan een groot plichtsverzuim schuldig gemaakt — althans in de oogen van hare meerderen, die wel geen rekening zouden houden met sentimenteele overwegingen en dankbare ge-voeligheden! En het was ook niet noodig, vond zij, omdat de brief nu toch was terug-gevonden, en de samenhang zoo klaar als glas was.

Natuurlijk nam zij zich voor, alles te be-kennen, indien dit noodig mocht blijken in het verder verloop van het onderzoek, of om de schuld van den moordenaar onomstootelijk vast te stellen — maar voorloopig zweeg zij, wel wetende, dat Raffles er niet aan zou denken, zichzelf bloot te geven, of de justitie te helpen bij een zaak, die zij ditmaal heel gemakkelijk alleen af zou kunnen.

Niet zoodra volgde men een vast spoor, en dat was reeds om elf uur in den morgen, of naar alle denkbare havenplaatsen in Engeland en op het vaste land vlogen de telegrammen, en van alle radiomasten golfde het be-richt weg:

Een man wordt gezocht. Hij heet Bernard Braine. Zijn uiterlijk is aldus. Hij wordt van moord verdacht. Zijn kleederen zien er zoo en zoo uit.

En reeds om vier in dienzelfden middag klonk dit in alle huiskamers, waar maar een

ontvangtoestel stond. De jacht was begonnen!

Het net werd hoe langer hoe dichter toegehaald. Om vijf uur wist men dat Braine niet meer in Engeland was, en om zes uur kwam uit Rotterdam het bericht, dat hij daar gesignaleerd was. Hij was blijkbaar met een van de booten van de Batavierlijn overgestoken. Een oogenblik raakte men zijn spoor bijster, maar al heel spoedig vond men het terug hij was in den avondtrein naar Parijs gestapt, maar zoover bracht hij het niet eens. Keurig gekleede en gekapte dandyachtige gendarmes arresteerden hem, toen hij te Antwerpen even was uitgestapt, om op het perron een kop koffie te drinken.

Dat was om half een in den nacht, precies een etmaal nadat hij zijn woning verlaten had. Hij scheen zeer goed te begrijpen waarom het ging, bood volstrekt geen tegenstand, haalde slechts de schouders op, en liet zich gewillig wegvoeren naar het huis van bewaring. De uitleveringsformaliteiten duurden nog geen zes uren, alles ging telegrafisch, en om zeven uur werd de moordenaar overgenomen door twee detectives van Scotland Yard, die hem naar Londen terug brachten, ditmaal over Vlissingen. En om vier uur in den middag betrad Braine weer het grondgebied van de reusachtige wereldstad.

Hij werd voor den commissaris van politie geleid, de gebruikelijke vragen werden hem gesteld, en van dat oogenblik af verkreeg de zaak een wending die zeker wel niemand vermoed had — misschien op een enkele persoon na, die met zijn arends-blik verder zag dan gewone stervelingen!

De commissaris, een kort, gezet en nog al driftig man, leunde achterover in zijn stoel, en keek den arrestant strak aan. In het vertrek waren, behalve hij zelf, zijn schrijver, de twee detectives die Braine gearresteerd hadden, en Mabel Armstrong, die met de grootste belangstelling het korte verhoor volgde, dat zulk een onverwachten afloop zou hebben.

— Ik heb hier een brief, Braine, die achttien jaren geleden aan jou geschreven werd door het slachtoffer. Zijn medeplichtigheid aan den moord met Baron-Müller-Meer is nu wel ontwijfelbaar. Je hebt hem met dezen brief geld willen afzetten?

— Ik heb het niet alleen gewild, maar ik heb het gedaan ook! antwoordde Braine onbeschaamd. En ik had er het volste recht toe, want ik moest achttien jaren brommen, en hij

leidde een heerenleventje, en bleef op vrije voeten, de schurk!

— Hoe komt het dat de politie dan dit sterke wapen in jouw hand weer in het bezit van den schrijver heeft gevonden?

— Iemand is bij mij gekomen, eergister avond, en heeft hem mij afgenomen!

— Iemand? Mushgrave zelf? vroeg de commissaris verbaasd en wantrouwend.

— Niet hij zelf! Hij zou hem nooit van mij hebben losgekregen! Het was John Raffles, die hem wilde hebben!

Verstomd keek de commissaris Braine een oogenblik aan. Toen liet hij een kort lachje hooren, en zei, met den brief spelend:

— Dat is al heel vreemd! Wat moest Raffles met dien brief doen?

— Hij zeide dat hij er Mushgrave mee in bedwang wilde houden. En ik moest weggaan, maar hij stond mij toe, die vervloekte bemoeial, om alles mee te nemen, wat ik Mushgrave had weten af te zetten!

— Dat alles is heel moeilijk te gelooven, Braine! Want als dat werkelijk zoo is — als Raffles den brief had, hoe kwam die dan weer in den binnenzak van de smoking van Mushgrave, eergisteren nacht?

— Daar heb ik geen flauw idee van! bromde Braine. Ik ben geen helderziende!

Het hart van Mabel bonsde luid, en zij voelde zich ijskoud worden. Nog een enkel oogenblik, en zij zou moeten bekennen, dat zij wist hoe het met dien brief zat.

Maar reeds zeide de commissaris streng.

— Komaan, Braine, draai er niet omheen, en beken den moord! Loochenen zou je toch niet baten. Je bent omstreeks een uur met een bus naar zijn huis gegaan, je bent door een raam naar binnen geklommen, men heeft je buskaartje op den grond gevonden. Jij alleen ook had belang den brief weer in handen te krijgen, onverschillig op welke wijze hij dien weer op Raffles veroverd heeft — als wij tenminste je praatjes mogen gelooven. Ontken je dat je bent binnen gedrongen.

Even aarzelde Braine, en toen zei hij dof:

— Het is zoo. Ik heb de waarschuwing van Raffles in den wind geslagen. Ik vond het zonde, met dat beetje geld naar Amerika te verhuizen — ik wilde den brief terug hebben. Ik ben met een ladder uit den tuin binnen geklommen ik heb den spanjolet met een ijzerdraad teruggetrokken, ik heb zachtjes de tusschen deur geopend, met mijn browning klaar om te schieten — en het hoefde niet meer, want daar

lag hij al, dood als een pier, de ellendeling! Ik ben geschrokken, en weer terug gegaan. Om op mijn verhaal te komen stak ik een sigaret aan, en bij het uithalen van mijn koker moet dat kaartje op den grond zijn gefladderd. Maar ik deed het niet, dat zweer ik, al had hij het dubbel en dwars aan mij verdiend

De commissaris keek hem hoofdschuddend aan, en zei norsch:

— Je zult dat aan geen enkele jury kunnen wijsmaken, Braine. Het is tastbaar gelogen. En dezer dagen zul je wel tot andere gedachten komen. Breng hem maar weg, brigadier!

De politiemans wilde al op Braine toetreden, toen de deur geopend werd, en een agent binnentrad, met een vrij grooten brief, waarop te lezen stond:

„In zake den dood van Lewis Mushgrave.”

— Een oogenblikje, beval de commissaris, en hij opende haastig den brief, en doorlas hem. Toen liet hij hem langzaam zakken, bleef wel een minuut lang strak voor zich uitstaren, en zeide toen kortaf:

— Je moet je ter beschikking van de justitie houden, Braine, maar voorloopig stel ik je op vrije voeten. Je kunt gaan....

Dit stond er in den brief, die den volgenden dag reeds in alle bladen van Engeland verscheen:

„Mijnheer de commissaris.”

Ik verzoek U, Bernard Braine in vrijheid te stellen. Hij heeft Mushgrave niet gedood. Ik deed het. En als ik het nog eens moest doen — zoo waar ik hoop vergeven te worden hierboven, ik geloof dat ik niet zou aarzelen.

Ik heb een dochter, mijnheer — of moet ik zeggen, dat ik haar had? Zij is versuft, half waanzinnig nu, en nooit zal ze mij weer toelachen, mijn oogappel, mijn alles in de wereld,

mijn kleine zon! Hij wist haar in zijn netten te lokken, hij stortte haar in den afgrond van ellende, schande en waanzin! De volle waarheid vernam ik pas eergisteren. Ik kan U niet beschrijven, wat er tusschen mijn arm kind en mij voorviel. Als gij weduwnaar zijt, en slechts een dochter hebt, die U liever is dan het leven, voor wie gij gewerkt en gezwoegd hebt, dan zult gij dit misschien beter kunnen begrijpen. Ik moest het ondiep dooden — en ik heb het gedaan. Reeds in den loop van den middag liet ik mij insluiten, en acht lange uren, zonder de minste aarzeling te gevoelen, heb ik op hem gewacht. Toen hij terugkeerde, draaide ik achter zijn rug het licht op, hij zag mij, hij deed nog rustig zijn smoking uit, maar hij las onmiddellijk zijn dood in mijn oogen als in een boek. Ik ben oud, mijnheer, maar ik sprong als een tijger, waarachtig, zoo sprong ik, en hij viel onder den schok, met mijn mes in de borst.

Als gij dezen brief krijgt ben ik reeds ver, met mijn rampzalig kind, aan boord van de vliegmaschine van een man, die onmiddellijk alles heeft voorzien, die wist dat Braine de dader niet kon zijn, en die zelfs den doode gewaarschuwd heeft, mijn arm kind met rust te laten — toen het helaas te laat was. Tranen schroeiën mijn oogen dicht, en ik kan niet verder schrijven. Het leven is voor mij gedaan — al zegt de man die mij redde van het lot dat mij wachtte, dat er voor alle smart en pijn heeling en genezing is. Hij wil niet dat ik in Uwe handen zal vallen, oud en kreunend van pijn als ik ben, en ik voeg mij naar zijn wil. Ik doe het terwille van mijn kind. Gij zult mij nooit kunnen vinden. John Raffles was de man die zich over mij ontfermde.

PRENTICE MADISON.”

De volgende aflevering bevat:

Mabel Armstrong, de Detective

^ ERSCHEENEN!

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken.... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe.... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen. Geweerd is alle voor den leek droge studiestof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

„OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD” is een met

Voor België:
2 francs.

grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzameld werk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer **50 afleveringen** verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Wolven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlucht zijn met ongeveer **vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.**

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag gratis toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

**N.V. ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België:
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

Voor België 2 francs.

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885